

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 9.

Διευδρόμαϊ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
σείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὁρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπον, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
Οὐίλκη Κόλλις: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπάρδορη, (συνέχ.)
— *Louis Lurine*: ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ, διήγημα, (τέλος).

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ἦσαν ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ἐν ἣ κατὰ τὴν
πρώτην συνάντησιν ὁ Φλέρης δεικνύων
τὸν πύργον εἶχεν εἴπη θριαμβευτικῶς:
«Τετέλεσται...» Ἐνθουμηθεὶς τοῦτο ἐσκυ-
θρώσασε καὶ εἶπε σύννους:

— Ἀμετάκλητος λοιπὸν εἶνε ἡ ἀπό-
φασίς σας; Εἴμεθα ἐχθροί; Ἄχ! καὶ ἂν
εἰξεύρατε τί κακὸν κάμνετε εἰς τὸν πα-
τέρα σας!... Ἐγήρασε κατὰ δέκα ἔτη...
Θὰ τρομάξετε ἂν ἰδῆτε πῶς τον κατήν-
τησεν ἡ λύπη... Καὶ νὰ εἰσθε σεῖς ἡ αἰ-
τία!

— Ἐγὼ! ἀνεφώνησεν ὁ Γεώργιος ἐρε-
θισθεὶς ἕνεκα τῆς τηλικαύτης ὑποκρισίας
τοῦ Φλέρη. Ἐγὼ; καὶ τολμᾶς νὰ με κα-
τηγορήσης;... Καὶ ὑποθέτετε ὅτι ἐγὼ ἐ-
λησμώνησα τὰ καταχθόνια σχέδια, τὰ ὁ-
ποῖα ἐπανελημμένως μοι ἔχεις προτείνῃ;
Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἀπεκρινόμην, ἐνόμισες
ὅτι ἡ σιωπὴ μου ἐσήμαινεν ὅτι ἐπέδοκί-
μαζον αὐτά, καὶ ἴσως ἴσως ὅτι καὶ τα ὑ-
πεστήριζον κρυφίως;...»

Καὶ ἀγανακτῶν ἐξέθηκε πρὸς τὸν Φλέ-
ρην διὰ μακρῶν τὰ πάντα, ὥστε ὁ ἄθλιος
ἀπέμεινεν ἑνεὸς καὶ δὲν εἰξευρε τί νὰ
εἴπῃ.

— Ἄς εἶνε, εἶπε, δὲν εἶπαμε δὲ νὰ ἐ-
ρεθίζεσθε τόσο πολὺ... Ἐγὼ εἶμαι ἄν-
θρωπος συμβιβαστικός... Νὰ σας εἰπῶ...
Θὰ τον ἀφήσετε λοιπὸν τὸν πατέρα σας
νὰ ὑποφέρει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Δὲν
ἀρνοῦμαι ὅτι ἴσως παρεφέρθη, ἀλλὰ καὶ
σεῖς τον ἐφουρκίσατε... Δὲν εἰμποροῦμεν
νὰ τα συμβιβάσωμεν;

— Τί ἐννοεῖς;
— Σεῖς εἰσθε τώρα ὁ κύριος τῶν πραγ-
μάτων. Πρέπει λοιπὸν νὰ εἰσθε μετριο-
παθής... Περικωρῆσάτέ μας τὸν λό-
φον.

— Δότε μας καὶ σεῖς τὸν Ῥοβέρτον
Κλαϊρεφόν!

— Εἰξεύρατε ὅτι τώρα εἶνε τῶν ἀδυ-
νάτων.

— Βέβαια! εὐκολώτερον εἶνε νὰ πρά-
ξῃ τις τὸ κακὸν παρὰ νὰ το διορθώσῃ!

— Δὲν θὰ θελήσετε νὰ ἰδῆτε τὸν κύ-
ριον Καρβαγάν;

— Πρὸς τί;

— Εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ συμβιβασμός.

— Ἐπὶ τοῖς ὅροις τοὺς ὁποίους προ-
τείνετε, οὐδέποτε.

— Λοιπὸν θὰ παραστήσετε τὸ οἰκτρὸν
θέμα υἱοῦ καταπολεμοῦντος τὸν πατέ-
ρα του;

— Ἐμποδίζω αὐτὸν νὰ πράξῃ πράγ-
ματα τὰ ὁποῖα ἀποδοκιμάζω, ἴσα ἴσα
ἀντιτάσσω κατ' αὐτοῦ αὐτὰ τὰ συμφέ-
ροντα τῆς τιμῆς του.

— Δὲν ἔχετε νὰ προσθέσετε ἄλλο τί-
ποτε;

— Ὁ πατήρ μου ἤκουσεν ὅσα εἶχον νὰ
εἴπω... Τώρα δὲν ὑπολείπεται ἄλλο, παρὰ
νὰ ἐνεργήσω.

— Προσέγγετε, κύριε Καρβαγάν.

— Ὡ! εἰξεύρω πού δύναται νὰ προβῆ
ἡ ἀποτυχοῦσα ἀπληστία σας.

— Εἰρήνην ἢ πόλεμον; Διὰ τελευταίαν
φορὰν ὁμιλήσατε... Σὰς δίδω τὴν χεῖρά
μου...»

Ὁ Γεώργιος ἀποβλέψας πρὸς αὐτὴν
μετὰ καταφρονήσεως καὶ ὑψῶν τοὺς ὤ-
μους εἶπε:

— Πρὸς τί; Δὲν ἔχω τίποτε νὰ ρίψω
εἰς αὐτήν.

Καὶ χωρὶς νὰ ἀναμείνῃ ἀπόκρισιν, χω-
ρὶς νὰ σταρῃ πρὸς αὐτόν, ἀπεμακρύνθη
καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ἐν τούτοις φῆμαι διάφοροι διεδίδοντο
περὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἀντιθέτων. Πάντα
λίθον ἐκίνουν ἵνα ἐπιτύχῃ τὴν καταδί-
κην τοῦ Ῥοβέρτου. Ἐλέγετο ὅτι ἐξοχός
τις δικηγόρος τῆς πρωτεύουσας ἔμελλε νὰ
ὑποστηρίξῃ τὰ δίκαια τοῦ Τρεχανέμη.
Ταῦτα καὶ μυρία ὅσα ἄλλα μανθάνουσα
ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἐδυσφόρει καὶ ἐπέμενεν
ἀπαιτοῦσα νὰ ἴδῃ τὸν Γεώργιον.

— Μὰ πρέπει τέλος πάντων νὰ τον ἰ-
δοῦμεν, νὰ συνομιλήσωμεν, νὰ μάθωμεν
τί σκέπτεται, τί ἐλπίζει! Ἐγὼ εἰξεύρω
ὅτι ὁ δικηγόρος ἔχει χρέος κατὰ πρῶτον

μὲν νὰ δίδῃ θάρρος εἰς τοὺς πελάτας του,
καὶ κατὰ δεύτερον λόγον νὰ τους κάμνῃ
νὰ κερδίζου τὴν δίκην των.

Τὶ δικηγόρος λοιπὸν εἶνε αὐτὸς ὁ ἀό-
ρατος δικηγόρος; Τὸ ὄνομα του καὶ ἡ
φήμη του εἶνε μεγάλη ἐγγύησις, δὲν λέγω
ὄχι, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω πεποιθήσιν εἰς αὐ-
τόν, ἂν δὲν ἔλθῃ νὰ ὁμιλήσῃ ἐδῶ ἐμπρός
μου μίαν ὥραν χωρὶς νὰ τα χάσῃ.

Ἡ Ἀντωνία ὑποχωροῦσα εἰς τὴν ἐπι-
μιμονὴν τῆς θείας τῆς ἠναγκάσθη νὰ
γράψῃ πρὸς τὸν συμβολαιογράφον Μαλεζῶ
παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ φέρῃ τὸν Γεώρ-
γιον εἰς τὸ πύργον.

Δὲν περιγράφεται ἡ συγκίνησις τοῦ Γε-
ωργίου εἰσερχομένου εἰς τὸν πύργον Κλαϊ-
ρεφόν. Εὐρέθη εἰς τὴν αἴθουσαν ἀπέναντι
τοῦ μαρκησίου, τῆς θείας Ἰσαβέλλας καὶ
τῆς Ἀντωνίας, χωρὶς οὐδ' αὐτὸς νὰ νο-
ήσῃ πῶς διήλθε τὴν αὐλὴν καὶ τοὺς δια-
δρόμους. Νέφος λοιπὸν πυκνὸν ἐσκίαζε
τοὺς ὀφθαλμούς του, τὸ αἷμά του ἐσύριζεν
εἰς τὰ ὠτά του καὶ ἐνόμιζεν ὅτι βαδίζῃ
ἐντὸς φλογῶν. Ἦκουσε δὲ τὴν φωνὴν τοῦ
Μαλεζῶ λέγοντος:

— Ὁ κύριος Γεώργιος Καρβαγάν, τὸν
ὁποῖον σας παρουσιάζω, κύριε Μαρκήσιε,
δεσποινίς, ὁ κύριος Γεώργιος Καρβαγάν.

Ὁ Μαρκήσιος ἔνευσε διὰ τῆς χειρὸς
μετὰ παιδρότητος καὶ εἶπε:

— Καλῶς ἦλθε.

Ὁ νέος προσέκλινε καὶ ἐκάθισε παρὰ
τῇ ἐστίᾳ ἐπὶ ἔδρας ἣν ὤθησε πρὸς αὐτὸν
ἡ Ἀντωνία.

Μετὰ σύντομον ὁμιλίαν περὶ τῆς ὑπο-
θέσεως, ἡ Ἀντωνία ἠγέρθη καὶ ἤξῃθη
εἰς τὸν ἐξώστην, ὁ δὲ Γεώργιος ἀγόμενος
ὑπὸ δυνάμει ἀκαταγωνίστου ἠκολούθη-
σεν αὐτήν. Ὁ παρὰ τοὺς πόδας τῆς νεά-
νιδος καθήμενος κύων ἠγέθη καὶ αὐτός,
καὶ πλησιάζας πρὸς τὸν νέον ὠσπράνθη,
καὶ τον παρετήρησε διὰ τῶν μεστῶν με-
λαγχολίας ὁμμάτων του ὡς ἐὰν ἔλεγε: «Σὲ
μαντεύω, αἰσθάνομαι ὅτι καὶ σὺ εἶσαι, ὅ-
πως ἐγὼ κελός, ἀφωσιωμένος, πιστός. Καὶ
ἠπίως ἔλιξε τοῦ Γεωργίου.»

— Ἀλλόκοτον ζῶν! εἶπε ἡ θεία Ἰσα-
βέλλα, πρώτη μου φορὰ τὸ βλέπω νὰ μὴ
ἀγριεύῃ ὅταν ἰδῇ ξένον ἄνθρωπον. Ἐν τού-

τοίς τὸν κύριον Κροϊμενίλ ποτὲ δὲν εἰμπορεῖ νὰ τον ὑποφέρῃ.

— Μὰ δὲν τον προετήρησες τί νέος εἶνε ἀδελφή μου! εἶπεν ὁ μαρκήσιος πρὸς τὴν θεῖαν Ἰσαβέλλαν. Εἶνε ἄγγελος, ἔχει ψυχὴν ἀγγελικὴν, καθόλου δὲν ὁμοιάζει τὸν πατέρα του. "Ὅχι! ὄχι!! ὄχι!!! Καὶ θὰ τον ὑπερασπίσῃ τὸν Ῥοβέρτου μας, βέβαια. Δικὴ μου ἰδέα ἦτο νὰ τον προσκαλέσωμεν. Καὶ εἰξεύρεις, θείτσα, ὅτι ὅλοι μου αἱ ἰδέαι εἶνε ἐπιτυχεῖς!

Ἡ θεία ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μορφάσασα.

— Βλέπετε, κύριε, εἶπεν ἡ Ἀντωνία πρὸς τὸν Γεώργιον, τί εἶνε ἡ κατοικία μας;... Ἄλλ' ὅμως καὶ τοιαύτη οὐσα εἶνε ἰδική μας, καὶ τοῦτο ὀφείλομεν εἰς ὑμᾶς καθὼς ὑποπεύω. Σεῖς εὐρήκατε τὸν συμβιβασμὸν ὅστις μας ἐπιτρέπει νὰ ἐξακολουθῶμεν νὰ ζῶμεν ὑπὸ τὴν στέγην ταύτην. Εἶμαι πεπεισμένη ὅτι τῆς μεταβολῆς ταύτης τῆς τόσον εὐνοϊκῆς ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τόσον ταχέως οὐδεὶς ἄλλος εἶνε ὁ αἴτιος εἰμὴ σεῖς. Εἶθε νὰ ἔχωμεν τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ῥοβέρτου μας.

— Ἐὰν ἤρκει μόνη ἡ θέλησις, θὰ σὰς ἠγγυώμην ὅτι θὰ τον σώσω τὸν ἀδελφόν σου. Ἀλλὰ ὀφείλω νὰ σὰς ὑποσχεθῶ ὅ,τι δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐκτελέσῃ. Ἐν τούτοις ἔστε βεβαία ὅτι θὰ εὐρῶ δυνάμεις ἀνεπίστους ἐν τῇ συναίσθησει τοῦ δικαίου μου καὶ ὅτι ὅσον δυσκολωτέρα θὰ εἶνε ἡ ὑπόθεσις, τόσον μᾶλλον θὰ προσπαθῶ νὰ νικήσωμεν.

— Εἶνε ἀπαράιτητον, κύριε, νὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ ἔρχεσθε συχνὰ νὰ μας βλέπετε. Διότι πάντες θὰ μας συκοφαντῶσιν, καὶ εἶνε ἀνάγκη ὑμεῖς νὰ μας γνωρίζετε ἐκ τοῦ πλησίον, ὥστε νὰ δυνηθῆτε νὰ μας ὑπερασπίσετε ἐν γνώσει, κύριε Καρβαγάν. Ἀναγνωρίζω ὅτι σὰς ἐπιβάλλω θυσίαν μεγίστην παρακαλῶν σὰς νὰ ἔρχεσθε εἰς οἰκίαν ὅπου δὲν θὰ εὐρετε ἄλλο τίποτε, παρὰ ἓνα γέροντα ἀσθενῆ καὶ γυναῖκας σκυθρωπὰς καὶ κατηρεῖς. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ κάμετε αὐτὴν τὴν θυσίαν.

Ὁ Γεώργιος προσέκλινεν οὐδὲν ἀποκριθεῖς.

Ἐπανερχόντο ἤδη εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Ἀντωνία. Ἐν ᾧ δὲ εἰσέρχοντο, ἤκουσεν ὁ Γεώργιος τὴν θεῖαν Ἰσαβέλλαν λέγουσαν μετ' ἀγανακτήσεως πρὸς τὸν συμβολαιογράφον:

— Μὰ αὐτὸς δὲν ἀνοίξε τὸ στόμα του! Τόσον ὀλιγόλογος δικηγόρος ποτὲ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ το σώσῃ τὸ παιδί! Ὁ τι καὶ ἂν μου εἶπῃς, δὲν θὰ μού το γυρίσῃς τὸ κεφάλι, ὅτι ἓνας δικηγόρος εἰμπορεῖ νὰ σώσῃ τὸν πελάτην του ἂν δὲν ὁμιλεῖ δύο ὥρας κατὰ συνέχειαν.

Ὁ μαρκήσιος ἀπεκρίθη διὰ τῆς παιδικῆς φωνῆς τους.

— Δικὴ μου ἦτο ἡ ἰδέα!... Μὴ φοβῆσθε καθόλου, θείτσα... Εἶνε δική μου, καὶ εἶνε καλή... »

Ὁ Γεώργιος μετὰ τοῦ Μαλεζῶ ἐχαιρέτισε τὸν γέροντα, τὴν θεῖαν Ἰσαβέλλαν καὶ προπεμπόμενος ὑπὸ τῆς Ἀντωνίας

μέχρι τῆς κιγκλιωτῆς πύλης, ἀπῆλθε. Ἦρχετο δὲ καθ' ἑκάστην εἰς τὸν πύργον καὶ εὐθύς τὴν ἐπιούσαν εὐρε καὶ τὸν Κροϊμενίλ. Ἀμφότεροι δὲ οἱ ἀξιόλογοι οὗτοι νέοι ἐξετίμησαν ἀλλήλους καὶ ἠγαπήθησαν, ἀμφότεροι αἰσθανθέντες ὅτι δὲν ἦσαν ἀντίζηλοι καὶ ἀντίπαλοι, ὡς διεννοοῦντο πρὶν σχετισθῶσιν, ἀλλὰ σύμμαχοι καὶ φίλοι πιστοὶ ἐν τῇ δυστυχίᾳ.

Ἡμέραν τινὰ περὶ ὥραν 5 μ. μ. κατερχόμενος ὁ Γεώργιος ἐκ τοῦ πύργου ἤκουσε τὸ ὄνομά του. Σταθείς, εἶδεν ἐν τινι γωνίᾳ τοῦ γηλόφου τὸν πατέρα του.

— Ἀπ' οὐδὲν θέλεις νὰ ἔλθῃς σὺ πρῶτος, εἶπεν ὁ γηραιὸς Καρβαγάν, πρέπει λοιπὸν ἐγὼ νὰ ἔλθω. Θέλεις νὰ συνομιλήσωμεν πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας;

Καὶ ἀποχωρήσαντες εἰς τὴν λόγχμην, ἐκάθησαν ἐπὶ τινος ὑψώματος τοῦ ἐδάφους,

Κατὰ τὰ φαινόμενα ἡ συνδιάλεξις των ἦτις ἐγένετο ζωηρὰ καὶ ταραχώδης, εἰς οὐδὲν εὐάρεστον κατέληξε.

— Δὲν εἰξεύρεις τί κάμνεις, εἶπε τέλος ὁ γηραιὸς. Σωρεῖς κατὰ τῆς κεφαλῆς σου φοβερὰ μίσση, ἀπὸ τὰ ὅποια δὲν θὰ εἰμπορέσω ἴσως νὰ σε προφυλάξω μέχρι τέλους... Ἀλλὰ μὴ ζαναπεράσῃς ἄλλοτε ἀπ' ἐδῶ!.. Ὅταν πηγαίνῃς ἐπάνω, νὰ πηγαίνῃς ἀπὸ τὸν μέγαν δρόμον Χαῖρε!

Καὶ ὁ μὲν πατὴρ ἀπῆλθε σχεδὸν τρέχων πρὸς τὸ καπηλεῖον τοῦ Πουρτοᾶ, ὁ δὲ υἱὸς ἐπανερχόμενος εἰς τὸν Μαλεζῶ, διανοούμενος καθ' ὁδόν: Ὁ πατὴρ μου ἠθέλησε νὰ με φοβίσῃ... Τί ἔχω νὰ φοβηθῶ;

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ μεταβαίῃ εἰς τὸν πύργον διὰ τῆς αὐτῆς ἀτραποῦ τοῦ γηλόφου. Μετὰ δύο ἡμέρας ἐπανερχόμενος τὴν 6 μ. μ. εἰς τὴν πόλιν, ἀκριβῶς ἐν τῇ καμπῇ τῆς ἀτραποῦ ἤκουσε πυροβολισμὸν καὶ κλάδος σημύδας θραυσθεῖς ἓνα πόδα μακρὰν τῆς κεφαλῆς του, κατέπεσε πρὸ τῶν ποδῶν του. Δι' ἐνός ἄλματος ἀπεχώρησεν ἐκ τῆς ἀτραποῦ καὶ ὀχυρώθη ὀπισθεν τῶν δένδρων, παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς, ἀλλὰ δὲν εἶδε ψυχὴν οὐδὲ ἄλλον τινὰ θόρυβον ἤκουσεν. Ὡς φαίνεται ὁ πυροβολήσας εἶτε ἔφυγε παρρηθὺς εἶτε ἐκρύβη που. Ἐν τούτοις ἐν τῇ ἐρυθρᾷ λάμπει τοῦ δύνοντος ἡλίου ἐφάνη ἀνερχόμενος εἰς τὸν οὐρανὸν λευκὸς καπνός.

— Δὲν εἶνε ἀμφιβολία ὅτι εἶνε ὁ Τρεχανέμης, διεννόθη ὁ Γεώργιος. Ἀλλὰ διατί δὲν ἐπυροβόλησε καὶ ἐκ δευτέρου; Καὶ εἶχε καιρὸν νὰ πυροβολήσῃ... Ἴσως ἤθελε μόνον νὰ με φοβίσῃ... Ἐν τούτοις ἡ σφαῖρα διήλθε πολὺ πλησίον μου.

Τότε ἐνεθυμήθη τὴν συμβουλήν τοῦ πατρὸς του. Βεβαίως ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ πείσῃ τὸ κτήνος τοῦτο νὰ μὴ προβῇ εἰς τοιοῦτον κακούργημα, ἔσπευσε τοῦλάχιστον νὰ δώσῃ εἰδήσιν εἰς τὸν υἱὸν του νὰ ἔχῃ τὸν νοῦν του.

Καλὸν καὶ τοῦτο! δὲν εἶχεν ἐξαλειφθῆ πᾶν ἔχνος στοργῆς ἀπὸ τῆς καρδίας τοῦ γηραιοῦ Καρβαγάν.

Ὁ Γεώργιος εἰς οὐδένα εἶπε τίποτε

περὶ τοῦ συμβάντος τούτου, ἀλλὰ μόνον ἠλλαξεν ὁδόν.

Προσεγγίζοντος τοῦ χρόνου τῆς δίκης, ἐδέησε νὰ μεταβῇ ὁ Γεώργιος εἰς Ῥουέννην καὶ νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ἵνα δύναται νὰ βλέπῃ συνεχῶς τὸν πελάτην του.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἐπέμενε νὰ συνοδεύσῃ τὸν Γεώργιον.

— Θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μαζί σου, καλὸ μου παιδί! Νὰ εἰμπορῶ νὰ ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα σου τὴν ἰδίαν ἡμέραν τὰ λόγια τοῦ Ῥοβέρτου μου.

— Καλὲ θὰ του ὀμιλήτῃ μόνη σὰς καὶ θὰ ἀκούετε ἀπὸ τὸ στόμα του τὰ λόγια του. Θὰ λάβω ἄδειαν νὰ τον ἐπισκέπτεσθε καθ' ἡμέραν.

— Λοιπὸν ἐμπρός!... Μὴ χάνωμεν καιρὸν... Θὰ ἐτοιμασθῶ γρήγορα γρήγορα, καὶ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας... "Ἄγαπητέ μοι φίλτατέ μου».

Καὶ ἐκ τῆς πολλῆς χαρᾶς ἡ γηραιὰ κόρη ἐνηγκαλίσθη τὸν Γεώργιον καὶ ὡς ἀστραπὴ ἀπῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον νὰ ἐτοιμασθῇ, καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἦτο ἕτοιμος.

Ἀπερχόμενος ὁ Γεώργιος εἶπε πρὸς τὴν Ἀντωνίαν:

— Σήμερον βλέπομεθα διὰ τελευταίαν φοράν μέχρι τῆς δικασίμου ἡμέρας ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ μοὶ ὑποσχεθῆτε ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ ἔλθετε, διότι ἡ παρουσία σας θὰ ἐνισχύσῃ ἠθικῶς τὸν ἀδελφόν σου. Ἐγὼ δέ... ἔστε βεβαία ὅτι ἐκεῖ ἐμπροσθέν σας καὶ πρὸς χάριν σας θὰ κάμω τὰ ἀδύνατα δυνατὰ».

Ἡ Ἀντωνία προσέκλινεν οὐδὲν ἀποκριθεῖσα.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

Εἰς τὸ προσεχές:

N A N I - N A N I

Διήγημα Ἀλβέρτου Λερού.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ ἔπηνλος, τῇ προσκλήσει τῆς οἰκοδεσποίνης, ἐκάθισεν εἰς τὸ ἄκρον ἀνακλίντρον τινὸς καὶ διηρώτα βεβαίως ἐαυτὸν πόθεν ἐμελλε ν' ἀρχίσῃ.

— Πρὸς ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὀμιλῶ; ἠρώτησεν ἡ χήρα διὰ τόνου φωνῆς ἠκίστα ἐνθαρρυντικῆς.

— Θεέ μου, κυρία, ἐπέλλισεν ὁ σωτὴρ τῆς Θηρεσίας, τὸ ὄνομά μου σὰς εἶνε ἀγνωστον, καὶ θὰ παραξενευθῆτε βέβαια, διότι λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ παρουσια-

σθῶ ἐμπρός σας, ἀφοῦ δὲν εἶμαι παρὰ ἔνας ἀπλοῦς ἐργάτης. Ὀνομάζομαι Πέτρος Κάμπρεμερ καὶ εἶμαι ὁδοφύλαξ εἰς τὸν σιδηρόδρομον τοῦ Ὁρλεάν.

— Τότε, κύριε, ἐπανελάβην ἡ κυρία Λεκόντ, εὐαρεστηθῆτε νὰ μοὶ εἰπῆτε εἰς τί ὀφείλω τὴν ἐπίσκεψίν σας.

Ὁ Κάμπρεμερ ἐταράχθη, παρῆλθον δὲ καὶ στιγμαὶ τινες χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

Ἐζήτησε προοίμιον εἰς τὸν λόγον του, καὶ δὲν εὗρισκεν αὐτό. Τέλος, ἀπεφάσισε νὰ παραλείψῃ τὴν προεισαγωγὴν, καὶ νὰ ἔλθῃ κατ' εὐθείαν εἰς τὸ προκείμενον.

— Κυρία, εἶπε, θὰ μ' εὕρετε βέβαια ἀδιάκριτον, ἀλλ' ἔρχομαι νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοὺ δώσετε μίαν πληροφορίαν. Ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθω ποία ἦτο ἡ μητέρα τοῦ κυρίου Λεκόντ, τοῦ ἀνδρός σας.

— Ἀστειεύεσθε, νομίζω, ἀνέκραξεν ἡ χήρα, προσβεβλημένη εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμόν.

Τὸ προοίμιον τοῦ ὁδοφύλακος ἦτο ἀδέξιον, ἠδύνατο δὲ νὰ ἐκλέξῃ τύπον εὐτυχέστερον, ἵνα ἐξηγήσῃ τοὺς σκοποὺς του.

Κατενόησε ταχέως ὅτι ἐβάδιζε σκολιὰν ὁδόν, καὶ συνεπῶς ἔδωκεν ἄλλην τροπὴν εἰς τὴν ἐρώτησίν του.

— Σᾶς ὀρκίζομαι, κυρία, ἐπανελάβην, ὅτι πρόκειται διὰ πολὺ σπουδαῖον πρᾶγμα. Πιστεύσατέ μου, πῶς δὲν μὲ σπρώχει ἡ περιέργεια νὰ σᾶς ἐρωτήσω, ἂν ἡ κυρία πενθερά σας ὀνομάζεται, ὅταν ἦτο κορίτσι, Γεωργία Ὁ-Σολιβάν.

Τῆς κυρίας Λεκόντ τὸ πρόσωπον ἐφάνερωσεν ἐκπληξίν ἡ Θηρεσία, ἥτις οὐδόλως ἐφαίνετο ἐνδιαφερομένη εἰς τὴν συνδιάλεξιν, κατέστη προσεκτικὴ.

— Καὶ ἂν δι' αὐτὸ μόνον ἔρχεσθε, κύριε, εἶπε ψυχρῶς ἡ χήρα, εἰς τί σᾶς ἐνδιαφέρει;

— Θὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Κάμπρεμερ, ὅστις ἤρχισε ν' ἀναλαμβάνῃ τὸ θάρρος του. Ἐστεφανώθηκα, εἶνε τῶρα κάμποσα χρόνια, μίαν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν εἶχα τὴν δυστυχίαν νὰ χάσω, καὶ ἡ ὁποία μοὺ ἄφησε μιὰ κόρη ἔξη χρόνων, ποῦ εἶνε ἡ παρηγορία μου. Ἡ γυναῖκά μου ἦτο μία πτωχὴ ἐργάτρια, καὶ ἡ μητέρα της δὲν ἦτο περὶ πλοῦσιαν ἀπὸ αὐτὴν, ἀλλὰ ἡ μητέρα τῆς μητέρας της ἦτο ἀπὸ καλὴν Ἰρλανδικὴν οἰκογένειαν καὶ ὀνομάζεται Ὁ-Σολιβάν.

— Ὑπάρχουν πολλοὶ Ὁ-Σολιβάν εἰς τὴν Ἰρλανδίαν, διέκοψεν ἡ κυρία Λεκόντ.

— Μοῦ τὸ εἶπαν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἤθελα ποτὲ ν' ἀνησυχῆσω διὰ νὰ ζητῶ τὴν συγγένειαν τῆς οἰκογενείας μου, ἂν δὲν μ' ἐσυμβούλευαν νὰ λάβω πληροφορίας διὰ τὸ συμφέρον τῆς κόρης μου. Τῶρα τελευταῖα μάλιστα εὗρηκα μέσα σὲ παλῆὰ χαρτιὰ ποῦ ἄφησε ἡ πενθερά μου, ἕνα πίνακα... ἕνα κατάλογον... ὄλων τῶν προσώπων τῆς οἰκογενείας της... καὶ μέσα εἰς αὐτὸν εἶδα, ὅτι μιὰ θεία τῆς πενθερας μου, μιὰ Ὁ-Σολιβάν, ἐστεφανώθηκε στὰ 1819 ἕνα Ἰωσήφ Λεκόντ, ὅστις τότε ἦτο ὑπάλληλος εἰς ἐνὸς τραπέζιτου.

— Ὁ πάππος μου ὀνομάζεται Ἰωσήφ,

καὶ ἦτο εἰς τὸ Χρηματιστήριον ὅταν ἐννεμήθη, ἀνέκραξεν ἡ Θηρεσία. Ὁ πατήρ μου μοὶ τὸ ἔλεγεν αὐτὸ συχνά.

Ἡ χήρα ἔσπευδεν ὀλιγώτερον ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι ὁ ἀποθανὼν σύζυγος αὐτῆς κατήγετο ἐκ τῆς ἰδίας γενεᾶς μὲ τὴν κόρην τοῦ ἐργάτου τούτου, περὶ τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς της ἤκουσε νὰ γίνεταί λόγος.

Ἐγίνωσκεν ἐν τούτοις καλῶς ὅτι ὁ μακαρίτης Λεκόντ ἦτο υἱὸς ὑπαλλήλου τινὸς τραπέζιτου καὶ μιᾶς παιδαγωγοῦ Ἰρλανθῆς, ὀνομαζομένης Ὁ-Σολιβάν. Ἐπειδὴ ὅμως ὑπώπτευσεν ὅτι ὁ συνομιλῶν μετ' αὐτῆς ἐζήτησε νὰ κερδοσκοπήσῃ ἐπὶ τῆς συγγενείας ταύτης, διὰ τοῦτο ἐπεθύμει νὰ μείνῃ ἐπιφυλακτικὴ μέχρι νεωτέρων διασαφήσεων.

— Ἡ μάμμη τῆς γυναϊκάς μου ὀνομάζεται Ἐλισάβετ, ἐπανελάβην ὁ Κάμπρεμερ, καὶ ἡ θεία της, ἡ ὁποία ἔγεινε κυρία Λεκόντ, ὀνομάζεται Γεωργίνα.

— Αὐτὸ ἦτο ἀκριβῶς τὸ ὄνομα τῆς μάμμης μου. Μοὶ ἔχεις εἰπεῖ πολλάκις, μητέρα, ὅτι ὅταν ἐγεννήθην, ἤθελαν νὰ μὲ ὀνομάσουν Γεωργίνα, πρὸς ἀνάμνησίν της.

— Τότε, δεσποινίς, ἠρώτησε μετὰ δειλίας ὁ ὁδοφύλαξ, δὲν ἀπατήθηκα, καὶ ἡ μικρὴ μου Μάρθα εἶνε ἐξαδέλφη σας.

— Ὡ! μὴ φοβείσθε τίποτε, κυρία, προσέθεσε, βλέπων τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Λεκόντ συνοφρουόμενον, δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ τὴν ἀναγνωρίσετε γιὰ συγγενῆ σας. Ἐέρω πῶς δὲν εἴμεθα τῆς αὐτῆς τάξεως, καὶ ὅτι δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς συναναστρέφωμαι. Καὶ μὴ νομίσετε πῶς ἔρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω καὶ καμμιά βοήθεια ἢ προστασία. Κερδιζῶ τὸ ψωμί μου, δόξα τῷ Θεῷ, καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ κανένα.

— Εὐαρεστηθῆτε λοιπόν, κύριε, εἶπεν ἡ χήρα, κατευασθεῖσα ἐκ τῆς δηλώσεως ταύτης, νὰ μοὶ ἐξηγήσετε τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ!

— Τίποτε, κυρία. Ἐπιθυμοῦσα νὰ πληροφορηθῶ, διότι ἠμπορεῖ ἡ κόρη μου νὰ λάβῃ καμμιά κληρονομία ἀπὸ μέρος τῶν Ὁ-Σολιβάν, καὶ ἂν συμβῇ τέτοιο πρᾶγμα, ἡ δεσποινίς θὰ ἔχῃ βέβαια καὶ αὐτὴ δικαιώματα εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτήν. Αὐτὸ εἶνε μιὰ ἀπλὴ ἐλπίδα ἀλλὰ, ἂν πραγματοποιηθῇ, θὰ τρέξω νὰ σᾶς εἰδοποιήσω διὰ νὰ πάρετε καὶ σεῖς τὸ μερίδιόν σας.

Τὴν φορὰν ταύτην, ἡ κυρία Λεκόντ, συνηνεχθεῖσα ἐκ τῆς τόσης ἀφιλοκερδείας, δὲν ἐζήτησε πλέον νὰ ὀχυρωθῇ ὀπισθεν ἀορίστων ἀπαντήσεων.

— Συγχαρησάτέ με, κύριε, εἶπε. Δὲν ἤμην προητοιμασμένη διὰ τὴν εἰδήσιν, τὴν ὁποίαν μοὶ δίδετε, διὰ αὐτὸ ἀπέφευγον, σᾶς τὸ ἐξομολογοῦμαι, νὰ σᾶς ἀπαντήσω καθυρᾶ. Τῶρα ὅπου ἠξέυρω μὲ ποῖον ἔχω νὰ κάμω, ἠμπορῶ νὰ εἰπῶ ὅτι πραγματικῶς ὁ κύριος Λεκόντ, ὁ μακαρίτης σύζυγός μου, ἦτο ὁ υἱὸς τῆς Γεωργίνας Ὁ-Σολιβάν. Μόλις εἶχε γνωρίσει τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία ἀπέθανεν ἔπειτα ἀπὸ τρία ἔτη ἀφότου ὑπανδρεῖσθαι καὶ δὲν εἶχε ποτὲ μάθει

τί ἀπέγειναν οἱ συγγενεῖς τῆς μητρός του. Ἐγνώριζε μόνον ὅτι ἡ δεσποινίς Ὁ-Σολιβάν, θυγάτηρ μικροκτηματίου Ἰρλανδοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν πολὺ νέαν, ὅτι δὲν εἶχε περιουσίαν, καὶ ὅτι εἶχεν ἕνα ἀδελφὸν καὶ τρεῖς ἀδελφάς. Ὅλη αὐτὴ ἡ οἰκογένεια διεσκορπίσθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός των, ὅπως συνήθως συμβαίνει αὐτὸ εἰς τὴν Ἰρλανδίαν, ὅπου ὅλοι εἶνε πτωχοί. Ὁ σύζυγός μου εἶχεν ἀρχίσει ἐρεῦνας, αἵτινες ὅμως εἰς οὐδὲν ἀποτέλεσμα κατέληξαν, καὶ σήμερον, διὰ πρώτην φορὰν, ἀκούω καὶ γίνεται λόγος διὰ πρόσωπον τῆς οἰκογενείας του. Ἐχετε ἴσως ἀποδείξεις, αἱ ὁποῖαι μαρτυροῦν τὴν συγγένειαν αὐτήν;

— Μόνον τὸν πίνακα ποῦ σᾶς εἶπα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖ μέσα εὗρισκονται τὰ μέρη καὶ ἡ χρονολογία τῶν γεννήσεων καὶ τῶν γάμων, εἶνε εὐκόλον νὰ λάβῃ κανεὶς καὶ ἀντίγραφα ἐπίσημα.

— Πραγματικῶς... καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ πιστεύσετε, κύριε, ὅτι τότε μήτε ἡ κόρη μου μήτε ἐγὼ δὲν θὰ ἐρυθριάσωμεν ν' ἀναγνωρίσωμεν τοὺς δεσμούς, οἱ ὁποῖοι μᾶς συνδέουν μὲ τὸ τέκνον σας.

— Θὰ μᾶς τὴν φέρετε, δὲν εἶνε ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Θηρεσία προσηλοῦσα ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα, ὅπου συνεκίνησεν αὐτὸν μέχρις ἐγκάτων καρδίας.

— Φοβοῦμαι μόνον, ἐπανελάβην ἡ χήρα, ὅτι δὲν θὰ πάρῃ τίποτε ἀπὸ τὴν κληρονομίαν τῆς μητρός της, διότι, σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω, κύριε, ἡ οἰκογένεια Ὁ-Σολιβάν ἦτο πτωχοτάτη.

— Το γνωρίζω, κυρία, διότι ἡ πενθερά μου εἶχε καταντήσῃ νὰ ἐργάζεται διὰ νὰ ζῇ. Διὰ τοῦτο ποτὲ δὲν θὰ μοὺ ἤρχετο ἡ ἰδέα ὅτι ἡ κόρη μου ἠμποροῦσε νὰ κληρονομήσῃ τὸ παραμικρόν, ἂν, μιὰ μῆρα, τὸν περασμένον χειμῶνα, δὲν ἐρχότου ἕνας ἄνθρωπος, ποῦ δὲν τὸν εἶχα ἰδεῖ ποτὲ μου, νὰ μοὺ κάμῃ λόγον μέσαις ἄραις διὰ δικαιώματα, τὰ ὁποῖα θὰ εἶχεν εἰς μίαν κληρονομίαν. Μόλις ἐπρόσεξα εἰς τὰ λόγια του ἔφυγε, δὲν τὸν εἶδα πλέον, καὶ εἶχα λησμονήσει τὴν ἐπίσκεψίν του. Τὰ ἔγγραφα ὅμως, ποῦ εὗρηκα αὐτὰς τὰς ἡμέρας, μ' ἔκαμαν νὰ σκεφθῶ πῶς ἡ ἐπίσκεψίς του θὰ εἶχε σπουδαῖον σκοπόν. Κάποιος μ' ἐσυμβούλευσε νὰ ἔλθω νὰ σᾶς ἀνταμώσω πρῶτα, καὶ ὕστερα νὰ τὰ δεῖξω εἰς ἕνα πράκτορα, ὁ ὁποῖος, μοὺ εἶπαν, ὅτι εἶνε πολὺ ἱκανὸς ἄνθρωπος.

— Αὐτὸ εἶνε περίεργον! ἐψιθύρισεν ἡ Θηρεσία. Ἐνας ἄνθρωπος ἦλθε, λέγετε, αὐτὸν τὸν χειμῶνα; ... Δὲν ἐνθυμεῖσθε ἀκριβῶς κατὰ ποῖαν ἐποχὴν;

— Δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ σᾶς πῶ ἀκριβῶς τὴν ἡμερομηνίαν, ἀπήντησεν ὁ Κάμπρεμερ, εἶμαι ὅμως βέβαιος ὅτι θὰ ἦτο δύο ἢ τρεῖς ἡμέραις ὕστερα ἀπὸ ἕνα περιστατικόν, τὸ ὁποῖον ἔκκαμε πολὺν κρότον εἰς τὴν συνοικίαν ποῦ κατοικῶ... τὸν φόνον τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ.

K'

Ὁ Κάμπρεμερ παρετήρησεν ἀμέσως τὴν ἐντύπωσιν, ἣν πηρήγαγεν, ἐπικαλε-

σθεις τὴν ἀνάμνησιν τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ.

Ἡ Θηρεσία ὠχρίσθη καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἣ δὲ κυρία Λεκόντ ἀπέκρουε τὸ πρόσωπον διὰ τοῦ ρινομάκτρον αὐτῆς.

Ὁ δυστυχὴς ὁδοφύλαξ, ὅπως ἐκπληκτος, διηρώτα ἐκυτὸν τί ἄρα γε ἔπραξεν ἵνα ταράξῃ αὐτὰς ἐπὶ τοσοῦτον, μὴ γινώσκων δὲ τί νὰ εἴπῃ, ἵνα διορθώσῃ τὸ ἀκούσιον σφάλμα του, ἐσκέπτετο ἤδη ν' ἀποχωρήσῃ, ὅτε ἡ νεάνις, ἀνεγείρουσα τὴν κεφαλὴν, καὶ καταστέλλουσα τὴν συγκίνησιν της, τῷ λέγει :

— Πῶς ἦτο αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ;

— Θεέ μου ! δεσποινίς, ἐψέλλισεν ὁ ὁδοφύλαξ, δὲν εἶχε τίποτε ξεχωριστό. Ἦταν κλοφορεμένος καὶ θὰ ἦταν σαράντα ὡς πενήντα χρόνων. Τὸ πρόσωπόν του δὲν ἐφάνερωσε τίποτε σπουδαῖον, μόνον τὰ μάτια του... μάτια μαβιζά, ποῦ δὲν σὲ ἐκύτταζαν εἰς τὸ πρόσωπον...

— Αὐτὸς εἶνε !

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς. Θηρεσία μου, ἠρώτησεν ἡ χήρα, ἥτις οὐδόπως ἐμάντευε ποῦ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἤθελε νὰ καταλήξῃ.

— Δὲν ἐνθυμεῖσαι λοιπὸν, μητέρα, ὅτι μίαν ἡμέραν τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον... ἓνας ἄνθρωπος ἐπαρουσιάσθη ἐδῶ, ὁ ὁποῖος ἐζήτησε νὰ σὰς ὁμιλήσῃ καὶ ἠρνήθη νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά του εἰς τὸν Ἀντώνιον, καὶ ὅτι οὐ παρεκάλεσες τὸν Λουδοβίκον νὰ υπάγῃ νὰ τὸν δεχθῇ ;

— Πραγματικῶς, μοὶ φαίνεται ὅτι ἐνθυμοῦμαι, ἀλλά...

— Ὁ Λουδοβίκος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ παρὰ μόνον ἀπαντήσεις ἀορίστους, καὶ ἐπέστρεψε πολὺ συγκινημένος. Μὰς εἶπεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τοῦ ἐφάνη ὅτι εἶχε κακὰς προθέσεις... ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ κανένα ἐχθρόν... μὲ κανένα κατάσκοπον ἴσως... καὶ ὅπως μοῦ τὸν παρέστησε μοὶ φαίνεται ὅτι εἶχε ἀπαράλλακτον τὸ πρόσωπον, μὲ τὸ ὅποσον ὁ κύριος μὰς περιγράφει.

— Ποίαν σχέσιν βλέπεις μεταξὺ τῆς ἐπισκέψεως ἐκείνης καὶ τῆς ἐπισκέψεως τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς τὸν κύριον ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Λεκόντ.

Ἡ Θηρεσία εἰσήγησεν.

Ἡσθάνετο ὅτι οὐδένα ἠδύνατο νὰ προσελκύσῃ νὰ συμερισθῇ τὰς ιδέας της, καὶ ὅτι θὰ ἔπραττε συνετῶς ἀποκρύπτουσα αὐτάς. Ἐφάνταζετο ὅμως ὅτι ἐξυφάνθη μεταξὺ τῶν καταδικωτῶν τοῦ Λουδοβίκου Λεκόντ μεγάλη συνωμοσία πρὸς τὴν συνεδέετο ἡ προσβολή, ἣς ὀλίγου δεῖν ἐγένετο θῦμα.

— Δεσποινίς, εἶπεν ὁ Κάμπρεμερ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐξαναφάνηκε πλέον. Κατὰ τύχην ἔμαθα ποῦ κἀθεταί καὶ ἐπῆγα πολλὰς φορὰς εἰς τὸ σπίτι του, δὲν ἠμπόρεσα ὅμως ποτὲ νὰ τὸν ἀνταμώσω.

— Πῶς ὀνομάζεται ; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ δεσποινίς Λεκόντ.

— Τοβιάκ δὲ Τιντσεμβραί. Κἀθηταί ὁδὸς Γοδῶ-δὲ-Μορώ.

— Θὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι, ἐψιθύρισεν ἡ Θηρεσία.

— Ἀγαπητῆ μου Θηρεσία, εἶπεν ἡ χήρα, ἥτις ἐπεθύμει νὰ λήξῃ τὸ ταχύτερον ἡ ὄχληρά αὕτη συνδιάλεξις, τὰ συμβάντα τὰ ὁποῖα ἀναφέρεις δὲν ἐνδιαφέρουν καθόλου τὸν κύριον, τὸν ὅποσον δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐμποδίσω περισσότερο καιρόν.

Ὁ ὁδοφύλαξ ἠνόνησε καὶ ἠγέρθη, λέγων :

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία, διὰ τὴν κλωσύνην σας, καὶ σὰς παρακαλῶ ἀκόμη μιὰ φορὰ νὰ μὲ συμπαθήσετε. Δὲν θὰ σὰς ἐρωτήσω τίποτε ἄλλο, παρὰ ἂν μοῦ δίνατε τὴν ἀδειαν νὰ εἰπῶ εἰς τὸν πράκτορα ὅτι ἡ κυρία κόρη σας κατάγεται ἀπὸ μίαν Ὁ-Σολιβάν.

— Ὅχι μόνον σὰς δίδω τὴν ἀδειαν, κύριε, ἀλλὰ καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ εἰπῆτε, θὰ σὰς εἶμαι δὲ καὶ πολὺ ὑπόχρεως ἂν λάβετε καὶ τὸν κόπον νὰ μὲ πληροφορήσετε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνεντεύξεώς σας.

— Δὲν θὰ λείψω, κυρία, καὶ σκοπεῶ νὰ τὸν ἰδῶ αὐριον τὸ βράδυ.

— Καὶ μεθαύριον, πιστεύω ὅτι θὰ μοῦ παρουσιάσετε τὴν μικρὰν ἐξαδέλφην μου, εἶπεν ἡ Θηρεσία, τείνασα τῷ Κάμπρεμερ τὴν μικρὰν χεῖρά της, ἣν οὗτος διὰ τοῦ ἄκρου μόνον τῶν δακτύλων ἐτόλμησε νὰ θίξῃ.

Ὁ Κάμπρεμερ ἀπεχαιρέτισε καὶ συνωδέθη μέχρι τῆς κιγκλιωτῆς θύρας ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου, ὅστις ἐθεώρει ἑαυτὸν ὑπόχρεον νὰ τὸν παραφυλάττῃ ἐκ τοῦ πλησίον.

Εὐρεθεὶς μόνος ἐπὶ τῆς κρηπίδος, ὁ πατήρ τῆς Μάρθας, ἐπανετίθησε τὴν ψυχραμίαν του, ἥτις εἶχεν ἐγκαταλείψει αὐτὸν πρὸ μιᾶς ὥρας.

Ἦρχισε νὰ σκέπτηται τὰ ἀλλόκοτα καὶ ἀπροσδόκητα συμβεβηκότα, ἅτινα ἔλαβον χώραν κατὰ τὴν ἐν Βουλῶνῃ ἐκδρομὴν αὐτοῦ.

Τὸ σπουδαιότερον πάντων ἦτο ἀναμφιβόλως ἡ πάλῃ ἦν συνῆψε μετὰ τῶν ἀοπάγων τῆς Θηρεσίας, πάλῃ, ἥτις ἔληξε διὰ σφοδροῦ κτυπήματος ράβδου, ὅπερ ἔριψεν ἐπὶ τῆς χλόης ἓνα τῶν ἐπιδρομέων.

Δι' ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἤθελε τῷ συμβῆ καὶ μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ προσβληθῇ ἐκ νέου ὑπὸ κακούργων, ἢ νὰ συλληφθῇ ὑπὸ διαβατῶν κεκλιμένους ἐπὶ πτώματος, ἀπεφάσισε ν' υπάγῃ ἵνα ἰδῇ τί ἀπέγεινεν ὁ ὑπὸ τῆς ρωμαλέας χειρὸς αὐτοῦ καταπονηθεὶς ἄνθρωπος.

Ὅθεν ἠκολούθησε διὰ δευτέραν φορὰν τὸν παραπλευρῶς τῶν κιγκλιῶν τοῦ κήπου δρόμον, καὶ ἐζήτησε τὴν θέσιν, ἔνθα ἡ πάλῃ εἶχε λάβει χώραν.

Ἀπήντησε δυσκολίας τινὰς ἵνα ἐπανεύρῃ αὐτήν, καὶ ἐχρειάσθη νὰ λάβῃ πολλὰς προφυλάξεις ἵνα πλησιάσῃ ἐκεῖ, διότι ἡ νύξ ἦτο βαθεῖα καὶ ὁ δρόμος καταλλήλος δι' ἐνέδρας.

Κατῶρθωσεν ἐπὶ τέλους ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν θύραν, δι' ἣς διέβη μετὰ τῆς δεσποινίδος Λεκόντ, καὶ ὀλίγον ἀπωτέρω τὴν

χλόην, ἐφ' ἣς εἶχε πέσει ὁ ἄνθρωπος.

Μεθ' ὅλας ὅμως τὰς ἐπὶ τόπου καὶ περὶ ἐρεῦνας του, οὐδὲν πῶμα κείμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἠδυνήθη ν' ἀνακαλύψῃ. Ἐν ἐκ τῶν δύο λοιπὸν θὰ συνέβη. Ἡ ὁ ἄθλιος, ὁ πεσὼν ὑπὸ τὸ κτύπημα τῆς ράβδου του, ζαλισθεὶς ἀπλῶς μόνον, ἠνωρθώθη ἐκ νέου καὶ ἔφυγεν, ἢ ὁ συνένοχος αὐτοῦ, ὅστις κατὰ πρῶτον ἔφυγε διὰ τῆς ἀμαξίας, ἔκρινε συνετὸν νὰ μὴ ἀφήσῃ αὐτὸν ἐκεῖ καὶ ἐπανήλθε νὰ τὸν παραλάβῃ.

Καὶ κατὰ τὰς δύο ταύτας περιπτώσεις ἦτο σχεδὸν βέβαιος ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν θὰ κατήγγελλον τὴν προξίν, καὶ ὅτι οὐδέποτε ἤθελε γείνει λόγος περὶ αὐτῶν.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπεθύμει καὶ ὁ Κάμπρεμερ, ὅστις δὲν ἔκρινεν ὅτι ὤφειλε νὰ τρέξῃ πρὸς καταδίωξιν αὐτῶν.

Ἀπέσχε μάλιστα νὰ προχωρήσῃ πορρωτέρω τοῦ δρόμου, ὅν αὐτοὶ ἠκολούθησαν, ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὰ βήματα αὐτοῦ, περιέμενεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς γεφυρας τοῦ Σαῖν-Κλοῦ τὸν τροχιόδρομον, ὅστις ἐπανεφέρεν αὐτὸν εἰς Παρισίους.

Ἡ ἀπόστασις τῷ ἐφάνη μακρά, καίτοι εἶχεν ἀντικείμενα νὰ διέλθῃ τὴν ὥραν του συλλογιζόμενος, καθόσον δὲν εἶχεν ἀφορμὴν νὰ εἶνε δυσηρηστημένος, ἀφοῦ ἀπέκτησε τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ γενεαλογία τῆς Μάρθας ἦτο σπουδαία.

Ἐσπευδε νὰ ἐπανιδῇ τὴν κόρην του, ἐμέμφετο δὲ ἤδη ἑαυτὸν ὅτι τὴν ἄφησεν ἐπὶ πολὺν χρόνον μόνην.

Ἡ ἀνάμνησις τῶν ὑπόπτων προσώπων, ἅτινα ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν περιστοιχίζον αὐτήν, ἐπανήρχετο εἰς τὸ πνεῦμά του, τὴν ἀνάμνησιν δ' ἐκείνην συνέδεε μὲ τὴν ἐξ αἰτίας του ναυαγήσασαν ἀπόπειραν.

— Νομίζει κανεὶς πῶς κατατρέχουν ὅλους ὅσοι ἔχουν αἷμα τοῦ Ὁ-Σολιβάν εἰς τὰς φλέβας των, ἐσκέπτετο φοικιῶν.

Καὶ κατηράτο τοὺς ἵππους τοῦ τροχιόδρομου, οἵτινες, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, δὲν ἔτρεχον ἀκούοντες.

Ἡ ἀνυπομονησία αὐτοῦ εἶχε φθάσει εἰς τοιοῦτο σημεῖον, ὥστε, ἅμα ἔφθασεν εἰς τὴν πλατείαν τῆς Ὁμονοίας, κατήλθε τῆς τρίτης θέσεως τοῦ τροχιόδρομου, καὶ ἔλαβεν ἀμαξὴν ἵνα τὸν μεταφέρῃ εἰς τὸ Βουλευτάρτον τοῦ Νοσοκομείου.

Ἡ πολυτέλεια αὕτη τῆς μετακομίσεως ἐξήρχετο ὀλοσχερῶς τῶν ἐξῆων του, διότι ἐξοικονομεῖ ὅσα περισσότερα ἠδύνατο ἐκ τοῦ γλίσχρου μισθοῦ του, ἵνα συλλέξῃ μικρόν τι ποσὸν διὰ τὴν θυγάτηρα του.

Τὴν ἐσπέραν ὅμως ἐκείνην ἐσκέπτετο μόνον πῶς νὰ ἐναγκαλισθῇ αὐτήν τὸ ταχύτερον. Καθησύχαζεν, ἄλλως τε, συλλογιζόμενος ὅτι εἶχεν ἐμπιστευθῇ αὐτήν εἰς τὴν γείτονα του, τὴν πλύντριαν, ἥτις ἦτο ἀξιόλογος καὶ ἀσφαλῆς γυνή.

Ὅταν ἡ ἀμαξία ἐσταμάτησε πρὸ τῆς πενιχρῆς οἰκίας, ἥτις σχηματίζει τὴν γωνίαν τοῦ βουλευτάρτου καὶ τῆς ὁδοῦ Πολιβῶ, ὁ Κάμπρεμερ εἶδεν ὅτι ἡ θύρα ἦτο ἀνοιχτή καὶ ὅτι ὑπῆρχε φῶς εἰς τὸ βᾶθος τῆς αὐλῆς, ἔνθα ἐκράτει μικρὸν διαμέρισμα ἐπὶ τοῦ ἰσογαιίου.

— Καλὰ ! ἐσκέβη πληρόνων τὸν ἀ-

μαξηλάτην, αἱ ἐργάτριαι τῆς κυρᾶ Σορβιᾶ δουλεύουν ἀκόμη. Δὲν ὑπάρχει κανέννας φόβος.

Ἀληθῶς, δὲν εἶχον κατακλιθῆ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς πλυντρίας, διότι ἤκουσε γυναικείας φωνάς, αἵτινες ἔλεγον :

— Μπα ! μιὰ ἀμαξά ! αὐτὸν φάινεται φέρνουν.

ΚΑ΄

Ἦτο ἔκτακτον γεγονός ἀμαξά σταματώσα πρὸ τῆς θύρας οἰκίας κατωκουμένης ὑπὸ πτωχῶν ἀνθρώπων, αἵτινες οὐδέποτε ἀπῆρχοντο ἢ ἐπανάρχοντο ἄλλως ἢ πεζῇ. Ὡς ἐκ τούτου ὁ Κάμπρεμερ οὐδὲν ἔξεπλάγη ἀκούσας κίνησιν εἰς τὸ βᾶθος τῆς αὐλῆς, κρότον ἐσπευσμένων βημάτων καὶ φωνάς γυναικείας ψιθυρίζουσας ἐν τῷ μέσῳ τοῦ διαδρόμου. Οὐδεμίαν ἐπίσης προσοχὴν ἔδωκεν εἰς τὴν ἐπιφώνησιν, ἣτις ἔφθεσε μέχρι τῶν ὠτων του καὶ οὐδὲν διηρώτησεν ἑαυτὸν περὶ τίνος ὠμίλου αἱ ἐργάτιδες, αἵτινες εἶχον ἀνακράζει :

— Αὐτὸν φέρνουν.

Ἐπλήρωσε τὸν ἀμαξηλάτην, εἶτα, ὅπως χαρὰ, συλλογιζόμενος ὅτι ξυμπεριεβή τὴν Μάρθαν, ὁ Κάμπρεμερ ἐστράφη καὶ ἔθεσε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς μεγάλης θύρας, δι' ἧς εἰσῆρχοντο εἰς τὴν ἐργατικὴν ταῦτην κυψέλην. Εὐρέθη κατὰ πρόσωπον δύο νεανίδων, αἵτινες ἔφυγον κραυγάζουσαι ὡς εἰ εἶδον βρυκόλακα.

Ἐκπληκτος ἐκ τῆς ὑποδοχῆς ταύτης, ὁ Κάμπρεμερ ἠκολούθησεν αὐτάς καὶ εἰσῆλθε ταχέως εἰς τὴν αὐλήν, ἔνθα εὖρε συνηθισμένα ὄλα τὰ γυναικάρια τῆς οἰκίας, καὶ ἔνθα ἡ ἐμφάνισις του προὔξενῃσεν τὴν αὐτὴν ὡς καὶ κατὰ τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸν διάδρομον ἐντύπωσιν.

Ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα ἐγένετο σύγχυσις ἀπερίγραπτος, καθὸ ὄλοι αἱ γυναῖκες ὠμίλου ταῦτοχρόνως καὶ συνωθοῦντο περὶ τοῦ ὁδοφύλακος.

Τέλος, ἡ γείτων αὐτοῦ πλυντρία ἐξῆλθε τοῦ ὠμίλου καὶ ἐπετίμησε διὰ τῶν ἐξῆς φράσεων τὸν πατέρα τῆς Μάρθας :

— Γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ ! μὰς ἐπαιξες λοιπὸν παιγνίδι ;

— Πῶς ! παιγνίδι ; ἠρώτησεν ἐνεὸς ὁ Κάμπρεμερ.

— Λοιπὸν, ὄχι, βέβαια ... δὲν θὰ ἐπίστευα ποτέ μου πῶς ἓνας ἀνθρώπος ὅπως λόγου σου θὰ διασκεδάζε νὰ μὰς κόβῃ τὸ αἷμα γιὰ νὰ μὰς 'πῇ ἔπειτα : « Τὸ ἔκκαμα γιὰ νὰ γελάσωμε ».

— Ἐξηγήσου, κυρὰ Σορβιᾶ ... σοῦ ὀρκίζομαι πῶς δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἀπ' αὐτὰ ποῦ μοῦ λέγεις.

— Καλὰ ! καλὰ ! ἀρκετὰ ἐβάσταξες τὸ παιγνίδι, καὶ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὸ τραβᾷς ἀκόμη περισσότερο.

— Ἄ ! μὲ σκοτίζετε, τέλος πάντων, καὶ ἂν δὲν μοῦ 'πῆτε καθαρὰ, θά...

— Νὰ θυμῶνῃς μὲ τὸ ἀδικό σου... αὐτὸ δὲ εἶνε παραξένο... Νὰ σοῦ 'πῶ, Κάμπρεμερ, εἶνε ἐντροπὴ νὰ διασκεδάζῃς μὲ τέτοιαις ἀνοησίαις... νὰ κάμῃς νὰ φοβηθῇ τὸσον πολὺ ἡ μικρὴ σου, ἀλήθεια, αὐτὸ

δὲν εἶνε καλὸ πρᾶγμα... Λίγο ἔλλειψε ν' ἀποθάνῃ ἄμα τ' ἄκουσε...

— Ν' ἀποθάνῃ ! ἐπανάλαβεν ὁ Κάμπρεμερ, ὠχρῶν ἐπαισθητῶς.

— Μάλιστα, ἄμα τ' ἄκουσε, καὶ ἂν δὲν σοῦ τό 'πε, τὸ ἔκκαμα γιὰ νὰ ἐφοβότου, μὴ σὲ λυπήσῃ... γιὰ νὰ ἔχει περὶ καρδιὰ ἀπὸ λόγου σου, αὐτὸ τὸ παιδί.

— Ἡ Μάρθα ! 'μιλεῖς γιὰ τὴν Μάρθα, ποῦ εἶνε ;

— Ἄ ! μ' αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται ! 'ξέρεις καλὰ ποῦ εἶνε, ἀφοῦ ἔστειλες νὰ τὴν ζητήσῃς.

— Ἐγώ !

— Μάλιστα, λόγου σου, καὶ μὲ μιὰ βρωμογυναῖκα... μιὰ ψηλὴ λελέκα, ντυμένη ὡς μεγάλη κυρία. Καὶ ἐγὼ ποῦ-χαψα, 'κεῖνα ποῦ μοῦ λέγε, ἡ βρωμα... πῶς ἦταν ἡ γυναῖκα τοῦ δημάρχου τοῦ Σοαζῦ καὶ κυρία τοῦ Ἐλέους, καὶ δὲν 'ξέρω τί ἄλλο ἀκόμη... Ἄς φέρῃ τὰ μοῦτρα της νὰ ξανάθῃ ἐδῶ, καὶ θὰ σοῦ τὴν διορθώσω ἐγὼ ὅπως τῆς πρέπει.

Ὁ Κάμπρεμερ ἠσθάνετο τὰς δυνάμεις αὐτοῦ ἐκλείπουσας.

Ἦρχιζε νὰ ἐνοῆ ὅτι κἄτι ἀπεπειράθησαν κατὰ τῆς θυγατρὸς του, ἐδίσταζε δὲ σχεδὸν νὰ ἐρωτήσῃ τὴν λάλον κυρὰ Σορβιᾶ, ἣτις ἐξηκολούθει νὰ τῷ ἐπιδαψιλεύῃ σειρὰν ἀτελεύτητον ὀνειδισμῶν.

Αἱ ἐργάτιδες ἐφαίνοντο ἐπιδοκιμαζούσαι τὴν προῖσταμένην αὐτῶν, διότι ἀπασαί ἐμυκτήριζον αὐτόν.

Ἐξάλλος ὀργῆς ὅσον καὶ τρόμου, ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἔλαβε τὴν πλυντρίαν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τῇ λέγει διὰ φωνῆς, ἣτις καθυσύχασεν αὐτὴν ἀμέσως :

— Δὲν βλέπεις λοιπὸν πῶς μὲ σκοτῶνεις, ἀφοῦ μὲ ἀφίνης ἔτσι νὰ νομίζω πῶς συνέβηκε κανένα δυστύχημα εἰς τὸ παιδί μου ;

— Δυστύχημα, ὄχι... μοῦ φαίνεται ὄχι...

— Μὴ μὲ κάμῃς νὰ λυθῶν περισσότερο. Τί συνέβη ἐδῶ ;

— Νὰ λοιπὸν, τί συνέβη ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ποῦ ἔφυγες, ἡ μικρὴ ἐκοιμῶταν ἔξαφνα μιὰ ἀμαξά σταματᾷ στὴν πόρτα... κατεβαίνει μιὰ κυρία ὡς μεγαλουσιάνη ντυμένη, ἡ ὁποία τρέχει 'στὴν αὐλὴ 'σὰν σφαῖρα κανονιοῦ καὶ μοῦ λέγει : — Ἐδῶ κάθεται ἓνας ἐργάτης τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Ὀρλεάν, κάποιος ὀνομαζόμενος Πέτρος Κάμπρεμερ ; — Φυσικὰ, τῆς ἀπάντησα : — Μάλιστα. — Ἡ κόρη του ἐδῶ εἶνε ; μοῦ λέγει. — Σαυτὸ ἀπάνω, ἐγὼ ποῦ δὲν εἶχα ἐμπιστοσύνην τῆς λέγω : — Καὶ ἂν εἶνε τί σὲ μέλλει ; — Τότε ἔπρεπε ν' ἀκούσῃς ὅσα τὸ στόμα της μοῦ ψάλλε... πῶς ἐρχότου γιὰ μιὰ καλὴ πρᾶξι, καὶ πῶς δὲν ἦτο τρόπος αὐτὸς ποῦ τὴν δέχθηκα... καὶ χίλια δυὸ ἄλλα κοροφῆξαλα.

— Ἄλλὰ τέλος πάντων, τί ἤθελε μὲ τὴν μικρὴ ;

— Νὰ τὴν πάρῃ, βέβαια ! μοῦ διηγήθηκε, πῶς σοῦ ἔσπασε τὸ ποδάρι ἡ μηχανὴ τοῦ σταθμοῦ τοῦ Σοαζῦ-Δεροᾶ ... πῶς ἡ κατάστασίς σου ἦταν πολὺ σοβαρὰ, καὶ

δὲν ἔμπορῶσαν νὰ σὲ μεταφέρουν στὸ Παρίσι... πῶς ἐφοβόσου μὴ πεθάνῃς χωρὶς νὰ φιλήσῃς τὴν κόρη σου, καὶ πῶς αὐτὴ διέταξε καὶ ἔξεψαν τὴν ἀμαξά της γιὰ νὰ ἔλθῃ νὰ ζητήσῃ τὸ παιδί.

— Καὶ τῆς τό 'δωσες ; ἐμυκήθη ὁ Κάμπρεμερ.

— Τί ἔμπορῶσα νὰ κάμω ! ἔλα στὴ θέσι μου. Μήπως ἔμπορῶσα νὰ πιστέψω πῶς μιὰ πριγκιπέσσα ὡς κ' αὐτὴ, θὰ ἐρχότου νὰ διηγηθῇ ἓνα ψέμμα γιὰ νὰ κλέψῃ τὴν μικρὴ ;

— Νὰ τὴν κλέψῃ ! Ναί, τὴν ἐκλεψε ! θὰ τὴν σκοτώσῃ... δὲν θὰ τὴν ξαναἰδῶ πλέον ! Μάρθα, παιδί μου ! ποῦ εἶσαι ; ἀνέκραξεν ὁ δυστυχὴς πατὴρ, τρέχων ὡς παρὰ φρον πρὸς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ εἶχεν ἀφήσει τὸ παιδίον.

Ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ, ἡ δὲ μικρὰ κλίνη κενή.

Ὁ Κάμπρεμερ κατέπεσεν ἐπὶ μιᾶς ἔδρας, ἔνθα ἡ δύσμοιρος Μάρθα εἶχε καθῆσει ἵνα ἐνδυσθῇ ἐσπευσμένως.

Τὰ παιγνίδιά της ἐφαίνοντο ἔτι ἐσπαρμένα ἐπὶ τοῦ σανιδώματος.

Ἐκράτησε τότε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ διὰ τῶν χειρῶν του καὶ ἔχυσε ἀφθονὰ δάκρυα.

Ἡ θέα τῆς θλίψεως μετέλλαξε ταχέως τὰς διαθέσεις τῆς πλυντρίας καὶ τῶν ἐργατῶν αὐτῆς, ἀπασαί δ' ἐξερράγησαν εἰς ἄρας κατὰ τῆς θρασεῖας γυναικός, ἣτις διέπραξε τὴν ἀτιμον ἀρπαγὴν, καὶ εἰς θρήνους διὰ τὴν τύχην τῆς δυστυχούς μικρᾶς, ἣν ὄλοι ἐλάτρευον ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ἡ γυναικεία συνάθροισις ἤρχισε μάλιστα νὰ μέμφεται τῆς κουφότητος τῆς κυρᾶ Σορβιᾶ, ἣτις ἀφέθη νὰ ἐξαπατηθῇ τὸσφ χονδροειδῶς.

[Ἔπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΛΙΣΤΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἐκεῖνος ἠσπᾶσθη τὴν θεῖαν του εἰς ἀμφοτέρας τὰς παρειὰς αὐτῆς.

— Ἡ αἰδουσιότης σου ἔχει θελατικώτατον παρουσιαστικὸν ἀρίστης ὑγείας.

Ὁ Ἰούλιος ἔδωκε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν Ὀράτιον, οὗτος δὲ, θλίψας αὐτὴν μηχανικῶς, διηθύνθη πρὸς τὴν Μέρσην.

— Εἰσῆλθον διὰ τοῦ χειμερινοῦ κήπου, εἶπε, καὶ εὗρον ἐνταῦθα τὴν νεανίδα ταύτην. Ποῖα εἶνε λοιπὸν ;

— Ἀληθῶς λοιπὸν ἔχετε τὸσον μέγα ἐνδιαφέρον δι' αὐτὴν ; ἠρώτησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ διὰ τοῦ συνήθους αὐτῆς σοβαρῶς εἰρωνικοῦ τόνου.

Ὁ Ἰούλιος ἀπήνησεν διὰ τῶν ἐξῆς δύο ἐκφραστικωτάτων λέξεων :

— Ἄπειρον ἐνδιαφέρον.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐκάλεσε τὴν Μέρσην.

— Ἀγαπητὴ μου, εἶπε, σὰς παρυσιάζω ἐπισήμως τὸν ἀνεψιόν μου. Ἰού-

λιε, σοὶ παρουσιάζω τὴν δεσποινίδα Χάρिता Βράδον.

Ἐσιώπησεν αἰφνιδίως. Μόλις εἶχε προφέρει τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Ἰούλιος ἐφρικίασε κατάπληκτος ὄλος.

— Τί ἔχεις λοιπόν; ἠρώτησεν ἀποτόμως ἡ Λαίδη Ζάνετ.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, χαιρετῶν τὴν Μέρσην.

Ἄλλ' ἀμέσως ἀπόλεσε τὴν εὐάρεστον εὐγένειαν τῶν τρόπων του.

Ἡ Μέρση τῷ ἀπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν μετὰ μειζονος στενοχωρίας.

Καὶ αὕτη δὲ ἐπίσης τὸν εἶδε κάλλιστα καταπλαγέντα, μόλις ἡ Λαίδη Ζάνετ εἶχε προφέρει τὸ ὄνομα: Χάρης Βράδον.

Μήπως οὗτος εἶχε γνωρίσει τὴν γνησίαν Χάρिता;

Διατί, ἀφοῦ τὴν ἐχειρέτισεν, ἀπέστρεψεν ἀπ' αὐτῆς τὸ πρόσωπόν του καὶ ὠμίλει πρὸς τὸν Ὀράτιον μετ' ἤθους τόσον παραδόξου, ὡς ἀνεί αἱ σκέψεις του ἦσαν ἄλλαι καὶ ἄλλοι οἱ λόγοι του;

Ἀδιαφιλονεικῆτως ὀρατὴ ἀλλαγὴ ἐγένετο ἐν αὐτῷ, ἡ δ' ἀλλαγὴ αὕτη παρετηρήθη ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἡ θεία του ἀπήγγελλε τὸ ὄνομα ἐκεῖνο... τὸ ὄνομα ὅπερ εἶχε κλέψει.

Ἄλλ' ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἐξήγειρε τὴν προσοχὴν τοῦ Ἰουλίου, ἀφίνουσα τὸν Ὀράτιον ἐλεύθερον νὰ ἐπιστρέψῃ πλησίον τῆς Μέρσης.

— Τὸ δωμάτιόν σου εἶνε ἕτοιμον, εἶπεν εἰς τὸν ἀνεψιὸν της. Ἐδῶ δὲν θὰ μένης βεβαίως;

Ὁ Ἰούλιος ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν... ἀλλὰ πάντοτε μετ' ἤθους ἀνθρώπου, τοῦ ὁποῖο τὸ πνεῦμα εἶνε κατελιημμένον ὑπὸ σταθερῶς τινος ιδέας.

Ἀντί, ἀποκρινόμενος, νὰ στραφῇ πρὸς τὴν θεῖαν του, ἔρριψε λαθραῖον βλέμμα πρὸς τὴν Μέρσην.

Ἀνήσυχος περιέρχεται ἐξωγραφεῖτο ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Ἀγαπῶ νὰ μὲ θεωροῦν ὅταν μοῦ ὀμιλοῦν, εἶπεν ἡ θεία. Διατί παρατηρεῖς τοιοῦτοτρόπως τὴν θετὴν θυγατέρα μου;

— Τὴν θετὴν θυγατέρα σας; ἐπανέλαβεν ὁ Ἰούλιος...

Καὶ ἐθεώρησε τὴν θεῖαν του τὴν φερόν ταύτην, συβαρότατα μάλιστα.

Θ

Εἰδήσεις ἐκ Μαγχάμ.

— Βεβαίωτα! ἀπεκρίθη ἡ Λαίδη Ζάνετ. Εἶνε ἡ θυγάτηρ τοῦ συνταγματάρχου Βράδον καὶ συγγενὴς μου ἐξ ἀγχιστείας. Μήπως εἶνε δυνατόν νὰ υποθέσης ὅτι περιεμάζευσα καμμίαν ἐκθετον;

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Ἰουλίου ἐφωτίσθη. Ἐφάνη ἀνακουφισθεῖς.

— Εἶχον λησμονήσει τὸν συνταγματάρχην, ἀπεκρίθη. Φυσικά, ἡ κόρη αὕτη εἶνε τότε συγγενὴς μας.

— Εἶμαι γοητευμένη ὅτι σὲ ἔπεισα ὅτι ἡ Χάρης δὲν εἶνε κάμμία τυχοδιώκτις, εἶπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ μετ' εἰρωνος ταπεινότητος.

Ἐλαβεν εἶτα τὸν βραχίονα τοῦ Ἰουλίου καὶ σύρουσα αὐτὸν ὅσον ἦτο δυνατόν μακρὰν τοῦ Ὀρατίου καὶ τῆς Μέρσης:

— Θέλω νὰ σοὶ ὀμιλήσω περὶ τῆς ἐπιστολῆς σου, ἐξηκολούθησε. Περιέχει μίαν γραμμὴν ἧτις διήγειρε τὴν περιέργειάν μου. Ποία εἶνε ἡ μυστηριώδης ἐκείνη «κυρία», τὴν ὁποῖαν θέλεις νὰ μοι παρουσιάσης;

Ὁ Ἰούλιος ἐφρικίασε καὶ ἤλλαξε χρῶμα.

— Δὲν δύναμαι νὰ σὰς τὸ εἶπω τόρα, ἐψιθύρισε ἀπαντήσας ἐκεῖνος.

— Διατί ὄχι;

Πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τῆς Λαίδης Ζάνετ, ἀντὶ νὰ τῇ ἀπαντήσῃ, ὁ Ἰούλιος ἔρριψε καὶ δεύτερον λαθραῖον βλέμμα ἐπὶ τῆς θετῆς θυγατρὸς της.

— Ἀλλὰ τί ἔχει λοιπόν ἡ Χάρης νὰ κάμῃ μὲ ὅλα ταῦτα; ἠρώτησεν ἡ γηραιὰ δέσποινα, ἀπολέσασα πᾶσαν ὑπομονήν.

— Μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ σὰς ἀπαντήσω, ἀντεῖπεν ἐκεῖνος σοβαρῶς, ἐνόσφ ἡ δεσποινὴς Βράδον εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ δωματίου τούτου.

Ἡ περιέργεια τῆς Λαίδης Ζάνετ ἐξήφθη εἰς τὸν ὑπατον βαθμόν.

Ἀναγκαζόμενος νὰ ἐξηγηθῇ ποία τις ἠδύνατο νὰ εἶνε ἡ μυστηριώδης κυρία τὴν ὁποῖαν ἐμνημόνευεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ του, ὁ Ἰούλιος, ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως εἶχεν ὑποδείξει διὰ τοῦ βλέμματος τὴν θετὴν θυγατέρα τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Παρακαλούμενος νὰ ἐξηγηθῇ πῶς ἡ θετὴ θυγάτηρ της ἠδύνατο νὰ εἶνε ἀναμειγμένη εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, ὅτι ὤφειλε νὰ τηρήσῃ σιωπὴν ἐνόσφ ἡ δεσποινὴς Βράδον θὰ κερίστατο εἰς τὸ δωμάτιον.

— Ἀποστρέφομαι ὅλα αὐτὰ τὰ μυστήρια, ἀνέκραξε συμπεραίνουσα ἡ Λαίδη Ζάνετ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ μυστικά, θεωρῶ ταῦτα ὡς ἐν εἶδος τῆς κακῆς ἀνατροφῆς.

Ἄνθρωποι τῆς κοινωνικῆς θέσεώς μας ὀφείλου νὰ ἴστανται ὑπεράνω τῆς μανίας τοῦ νὰ ψιθυρίζωσιν εἰς τὰς γωνίας. Ἄλλ' ἐὰν ἀπολύτως ἡ μυστικότης σου εἶνε ἀναγκαῖα, σοὶ προσφέρω τὴν βιβλιοθήκην ὡς ἐξομολογητήριον. Ἐλθέ!

Ὁ Ἰούλιος ἠκολούθησε τὴν θεῖαν του ἀπροθύμως.

Μάλιστα, ὑπῆρχεν ἐν μυστήριον καὶ ἦτο λίαν στενοχωρημένος, βλέπων ὅτι ἐξηναγκάζετο νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ τόσον ἀπροετοιμάστως καὶ ἀμέσως.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐκαθέσθη ἐπὶ τινος κλιντήρος καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐρωτήσῃ καὶ ἐπανρωτήσῃ τὸν ἀνεψιὸν της, ὅτε νέον κώλυμα ἀνεφάνη εἰς τὴν ἑτέραν ἄκραν τῆς βιβλιοθήκης ὑπὸ μορφὴν θαλαμηπόλου, ἀπόφραξιν ἔχοντος νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τινος τὴν δέσποιναν του.

Μία γείτων τῆς Λαίδης Ζάνετ εἶχε λάβει παρ' αὐτῆς ὑπόσχεσιν νὰ τὴν παραλάβῃ εἰς συνάθροισιν Ἐπιτροπῆς τινος, συγκαλουμένης τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην.

Ὁ θαλαμηπόλος ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ γείτων... γραῖα τις κυρία... τὴν ἀνέμενεν

ἐντὸς τῆς ἀμάξης της παρὰ τὴν θύραν.

Ἄλλ' ἡ Λαίδη Ζάνετ, χωρὶς ποσῶς νὰ διστάσῃ, ἀπηλλάγη τοῦ κωλύματος.

Ἀπέπεμψε τὸν θαλαμηπόλον, παραγγέλλουσα αὐτῷ νὰ ὀδηγήσῃ τὴν ἐπισκέπτριαν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ νὰ τῇ ἐξηγήσῃ, ὅτι, ἐπειδὴ ἀπροσδοκῆτως ἦτον ἠναγκασμένη νὰ μένῃ εἰς τὴν οἰκίαν της, ἡ δεσποινὴς Βράδον θὰ τὴν ἀνεπλήρου.

Εἶτα ἐστράφη πρὸς τὸν Ἰούλιον καὶ τῷ εἶπε διὰ τοῦ σαρκαστικωτέρου τῆς φωνῆς της τόνου:

— Μήπως οἱ ὄροι σου ἀπαιτοῦν ἡ δεσποινὴς Βράδον νὰ ἐξέλθῃ καὶ τῆς οἰκίας; Δὲν εἶνε ἀρκετὸν νὰ ἐξέλθῃ μόνον τοῦ δωματίου;

Ἄλλ' ὁ Ἰούλιος ἀπήντησε σοβαρῶς:

— Θὰ ἦτο ἴσως, πράγματι, πολὺ καλλίτερον ἐὰν ἡ δεσποινὴς Βράδον ἐξήρχετο ἀληθῶς τῆς οἰκίας.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐβλασφήμησε καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἐστιατήριον.

— Ἀγαπητῆ μου Χάρης, εἶπε πρὸς ἐκείνην, πρὸ ὀλίγου ἐφαίνεσθε πάσχουσα ὅταν σὰς εἶδον ἐπὶ τοῦ διβανίου. Εἰς γύρος ἐφ' ἀμάξης εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα θὰ σὰς ὠφέλει πολὺ. Μία φίλη μου ἦλθε νὰ μὲ παραλάβῃ ὅπως μεταβῶμεν εἰς τὴν συνέλευσιν τῆς Ἐπιτροπῆς. Τὴν εἰδοποίησαν ὅτι εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ μένω... καὶ θὰ σὰς ἤμην ὑπόχρεως ἐὰν ἐλαμβάνατε τὴν κλωσύνην νὰ μεταβῆτε ἐκεῖ ἀντ' ἐμοῦ.

Ἡ Μέρση ἐφάνη ὀλίγον ταραχθεῖσα.

— Μήπως ἡ κυρία θέλει νὰ εἴπῃ περὶ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀναρρωνυόντων τοῦ Καλοῦ Σαμαρίτου; ἠρώτησεν. Ἄλλὰ πρόκειται ἡ προμετρον νὰ ἀποφασισθῇ ἡ παραδοχὴ πρотаθέντος τινὸς σχεδίου διὰ τὰ νέα οἰκοδομήματα. Δὲν δύναμαι βεβαίως νὰ λάβω τὴν τὸλμην νὰ ψηφίσω ἀνθ' ὑμῶν.

— Ἀπ' ἐναντίας, θὰ ψηφίσετε ἀντ' ἐμοῦ, ἀπεκρίθη ἡ γηραιὰ δέσποινα. Ἡ Ἀρχιτεκτονικὴ εἶνε τέχνη ἀπολεσθεῖσα. Οὐδ' ὑμεῖς, οὐδ' ἐγώ, οὐδ' οἱ ἀρχιτέκτονες αὐτοὶ γνωρίζουσι τι περὶ αὐτῆς, καὶ ἐν σχέδιον δύναται νὰ εἶνε ἐπίσης κακὸν ὅσον καὶ ἐν ἄλλο. Ψηφίσατε ὅπως θὰ ἐψήφισον ἐγώ, ἀκολουθοῦσα τὴν πλειοψηφίαν. Ὁ δυστυχὴς δόκτωρ Τζόνσον τὸ εἶπε: «Κραυγάζετε μετ' ἐκείνων οἵτινες κραυγάζουσι βροντωδέστερον!» Λοιπόν!... μὴ κάμνετε νὰ περιμένῃ ἡ Ἐπιτροπὴ.

Ὁ Ὀράτιος ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν πρὸ τῆς Μέρσης.

— Πόσῃν ὥραν θὰ μείνετε ἐκεῖ; τὴν ἠρώτησε χαμηλοφώνως. Ἐχω ἐν ἑκατομύριον πράγματα νὰ σὰς εἶπω καὶ μᾶς διέκοψαν.

— Ἐντὸς μιᾶς ὥρας θὰ ἐπιστρέψω.

— Θὰ μ' εὔρετε ἐδῶ ἀναμένοντα.

Ἡ Μέρση τῷ ἔθλιψε τὴν χεῖρα καὶ ἀνεχώρησαν, ἐνῶ ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐπέστρεψε παρὰ τῷ Ἰουλίῳ.

— Λοιπόν! τῷ εἶπεν. Οὐδὲν δεσμεύει τὴν γλῶσσάν σου τόρα... Ἡ Χάρης ἐξῆλθε, διατί δὲν ἀρχίζεις; Μήπως πρόκειται περὶ τοῦ Ὀρατίου;

— Ποσῶς, εἶμαι μόνον ὀλίγον στενοχωρημένος ...

— Στενοχωρημένος ;... ἐπὶ τίνι λόγῳ ;

— Φοβοῦμαι μήπως ἠνωχλήσατε ἴσως τὴν θελκτικὴν ἐκείνην νεάνίδα, βιάσασα αὐτὴν νὰ ἐξέλθῃ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ταύτην.

Ἄρατιος, ἀκούσας τὸν ὑπέβλεψεν.

— Ὅταν εἶπετε : τὴν θελκτικὴν ἐκείνην νεάνίδα, ἠρώτησεν ἀποτόμως οὗτος, ἐνοεῖτε ἴσως τὴν δεσποινίδα Βράδον ;

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Ἰούλιος. Διατί ;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐπενέβη.

— Ἡσυχά, Ἰούλιε ! εἶπεν. Ἡ Χάρις δὲν σοὶ ἐπαρουσιάσθη ἕως τῆς στιγμῆς ταύτης ἢ μόνον ὡς θετὴ θυγάτηρ μου...

— Καὶ μοι φαίνεται ὅτι εἶνε καιρὸς πλέον, διέκοψε προσθέτων ἀγερώχως ὁ Ἄρατιος, νὰ σᾶς συστήσω αὐτὴν καὶ ὡς μελλόνυμόν μου.

Ἄρατιος προσέβλεψεν ἀτενῶς τὸν Ἄρατιον ἐφάνετο ὅτι ἐδυσκολεύετο νὰ πιστεύσῃ εἰς ὅ,τι ἤκουσε.

— Σύζυγός σας ! ἐπανελάβεν ἐν ἐκρήξει ἐκπλήξεως καὶ ἀπογοητεύσεως.

— Μάλιστα, σύζυγός μου, ὑπέλαβεν ὁ Ἄρατιος, μέλλομεν νὰ συζευθῶμεν μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας. Δύναμαι νὰ σᾶς ἐρωτήσω, προσέθηκε μετὰ ταπεινότητος πλήρους δυσκόλως συγκαταουμένης ὀργῆς, μὴ τυχὸν ἀποδοκιμάζετε τὸν γάμον τοῦτον ;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐπενέβη ἄπαξ ἔτι.

— Εἴσθε τρελλός, Ἄρατιε, εἶπεν, ὁ Ἰούλιος δὲν δύναται, φυσικά, παρὰ νὰ σᾶς συγχαρῇ.

Ἄρατιος ἐπανελάβε τὰς λέξεις ταύτας ὡς ἠχώ.

— ὦ ! μάλιστα ! Φυσικά σᾶς συγχαίρω.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐπανήλθε τότε εἰς τὸ κύριον θέμα τῆς συνδιαλέξεως.

— Τώρα, ὅτε ἰδοὺ ὑμεῖς ἀμφοτέρωι πληρέστατα σύμφωνοι, εἶπεν, ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ προσώπου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον μοὶ φαίνεται ὅτι κατήντησεν ὀλίγον ξένον εἰς τὴν συνδιάλεξιν ἀπὸ τινων στιγμῶν καὶ κινδυνεύει νὰ λησμονηθῇ. Θέλω νὰ εἶπω περὶ τῆς μυστηριώδους γυναικός, τὴν ὁποίαν ἀναφέρετε εἰς τὴν ἐπιστολὴν σου, Ἰούλιε. Ἰδοὺ, ὅπως τὸ ἐπεθύμεις, εἴμεθα μόνον. Προσπάθησον, αἰδουμένωι ἀνεψιέ, νὰ ὑψώσῃς τὸν πέπλον, ὅστις τὴν καλύπτει ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν θνητῶν !... Ἐρυθρίασον ἐὰν θέλῃς, ἢ ἐὰν δύνασαι ... Μήπως δὲ πρόκειται περὶ τῆς μελλούσης κυρίας Ἰουλιου Γκραῦ ;

— Εἶνε πρόσωπον, ὅπερ μοὶ εἶνε ἐντελῶς ξένον, ἀπήντησεν ἠσυχῶς ὁ Ἰούλιος.

— Ἐντελῶς ξένον ; Ἄλλὰ μοὶ ἔγραψες ὅτι ἐνδιεφέρεσο πολὺ ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Καλῶς ! ὑπέλαβεν ὁ Ἰούλιος, ἀλλὰ ἡμεῖς ἐνδιεφέρεσθε πολὺ πλέον ἢ ἐγώ.

Οἱ δάκτυλοι τῆς Λαίδης Ζάνετ ἐπληττον ἐρρυθμῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐμβατήριόν τι ζωηρῶς.

— Δὲν σοὶ προσῆπον, Ἰούλιε, ὅτι ἀποστρέφομαι τὰ μυστηριώδη ; Ἐπὶ τέλους θέλεις ἢ δὲν θέλεις νὰ ἐξηγηθῇς ;

Πρὶν ἢ λαβῆ τὸν χρόνον ὁ Ἰούλιος ν' ἀπαντήσῃ, ὁ Ἄρατιος ἠγέρθη :

— Μήπως κωλύω ; εἶπεν.

Ἄρατιος τῷ ἔκαμε νεῦμα νὰ καθήσῃ.

— Ποσῶς, ἀπεκρίθη, καὶ λέγω μάλιστα ἤδη πρὸς ὑμᾶς... τὸν μέλλοντα σύζυγον τῆς δεσποινίδος Βράδον... ὅτι εἴσθε ὁ μᾶλλον πάντων ἐνδιεφερόμενος ὅπως μὲ ἀκούσῃτε.

— Ἄρατιος ἐπανεκάθησεν ἐπὶ τῆς ἔδρας του μετ' ἤθους ἐκπλήξεως καὶ δυσπιστίας.

Ἄρατιος ἀπετάθη πρὸς τὴν Λαίδη Ζάνετ.

— Μὲ ἠκούσατε συχνάκις ὁμιλοῦντα, ἤρχισεν ἐπὶ τέλους λέγων οὗτος, περὶ παλαίου τινος φίλου μου, ἀρχαίου συμμαθητοῦ μου, τοῦ Ἰωάννου Κρέσσιγκαμ ;

— Μάλιστα, τοῦ ἐν Μαγγαίμ προξένου τῆς Ἀγγλίας.

— Αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Ὅταν ἐπανήλθον ἐκ τῆς ἐξοχῆς, εὔρον μετὰ τῆς ἀλληλογραφίας μου μακρὰν ἐπιστολὴν του. Τὴν ἔφερον μετ' ἐμοῦ καὶ προτίθεμαι νὰ σᾶς ἀναγνώσω μερικὰς αὐτῆς περιόδους, περιεχούσας παραδοξοτάτην τινὰ ἱστορίαν, ἀπλουστάτα ἐκτιθεμένην καὶ εἰς ὕψος τόσον ἀληθοφανές, ὅσον ἴσως δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ μεταχειρισθῶ ἐγὼ ἐὰν σᾶς διηγούμην αὐτήν.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

LOUIS LOURINE

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Ἀιτήγημα

[Τέλος]

Ἡ αἰφνιδία ὠχρότης καὶ ἀκίνησία τοῦ Μπακρῆ ἐτρόμαξαν τὸν λόρδον Βύρωνα· ἀλλ' ἡ Αἰκατερίνη γελῶσα διὰ τὴν ἐκπληξιν καὶ τὸν φόβον τοῦ νεανίου, τῷ εἶπε :

— Ὁ κίνδυνος δὲν εἶναι μέγας, κύριε... μὴ φοβεῖσθε οὐδέν ! Δὲν ἐμαντεύσατε, ἐκ τοῦ προσώπου του τὸ ὁποῖον εἶναι τόσον κίτρινον καὶ πελιδνόν, ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν *θηριακλήτων* ;... Καθ' ἐκάστην, κατὰ τὴν αὐτὴν ὄραν, λαμβάνει ἰσχυρὰν δόσιν ὀπίου· ρίπτεται ἐπὶ τοῦ διθανίου, ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἢ εἰς τὸν κήπον, ἐν τῷ μέσῳ ἀνθέων· δὲν κοιμᾶται ἀκόμη... ἀλλὰ καὶ δὲν ἀγρυπνεῖ... καὶ τὸ ταξιδίδιον ἀρχίζει ! βλέπει ὄνειρα ἐξαισία· κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἴσως, ἢ φαντασία τῷ στέλλει τὰ μεγαλοπρεπέστερα ὄνειρα· ἔρωτα, πλοῦτον καὶ ἰσχύν ! Κυβερνᾷ, ἀναμφιβόλως, τὴν αὐτοκρατορίαν καὶ τὸν κόσμον ὀλόκληρον· διαθέτει κατὰ βούλησιν θησαυρούς, τιμὰς καὶ καλλονὰς αἰτινες τῷ ἀρέσκουσι· τὸ χαρῆμιον τοῦ ὄνειροπολοῦντος τούτου ἀνδρὸς εἶναι τόσον εὐρύ, ὅσον καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις, καὶ ἕκαστον μαγικὸν ἄνθος τῶν κήπων του εἶναι καὶ γυνή... Ἄλλ' ἢ ἐξέγερσις φθάνει καὶ ὁ ὄνειροπόλος εὐρίσκειται μόνος, τεθλιμμένος καὶ ἀθλιός· πάσχει καὶ κατακλίνεται. Ἄλλὰ δὲν δύναται πλέον νὰ κοιμηθῇ καὶ καπνίζει.

— Καὶ ὑμεῖς, κυρία, τί κάμνετε ; ...

Τί σκέπτεσθε ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀκαταπονήτου αὐτοῦ ὄνειροπόλου ;

— Ἄχ ! ἀγαπητέ μοι κύριε, ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ γυνή, τί κάμνω καὶ τί σκέπτομαι ; Κλαίω καὶ συλλογιζομαι τὸν θάνατον ;

— Ποίας ἡλικίας εἶναι ὁ σύζυγός σας, κυρία ;

— Μαντεύσατε... ὦ ! οὐδέποτε θὰ μαντεύσητε !

— Ἐξήκοντα ἐτῶν, τοῦλάχιστον...

— Τριάκοντα μόνον !... Ἄλλὰ καυχᾶται ὅτι ἔζησεν αἰῶνας, ὄνειρευόμενος, καὶ τοιοῦτοτρόπως παρηγορεῖται διότι ἐγήρασε προῶρος. Ἄλλως τε ὁ Μπακρῆς δὲν εἶναι κακός, ἀλλὰ τούναντίον γενναῖος, ἐλεήμων καὶ φιλόξενος. Δέχεται τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ξένους οἱ ὁποῖοι κρούουν τὴν θύραν τοῦ πλουσίου οἴκουμας. Ἀπόψε μάλιστα ἐδέχθη καὶ ὑμᾶς, ἀδιστακτικῶς, χωρὶς νὰ σκεφθῇ, μόλις ἤκουσε τὰς πρώτας λέξεις τοῦ ἀλιέως τοῦ χωρίου τούτου· εἴσθε προστατευόμενός του, ξένος του καὶ δύνασθε νὰ μείνητε εἰς τὴν οἰκίαν του ὅσον μακρὸν χρόνον θέλετε, κύριε !

— Ὁ Μπακρῆς δὲν εἶναι λοιπὸν ζηλότυπος, κυρία ;

— Πρὸς τί νὰ ζηλοτυπῇ δυστυχῆ γυναῖκα, ἀφ' οὗ λατρεῖ ἐν ὄνειρῳ ὅλας τὰς καλλονὰς τοῦ οὐρανοῦ τοῦ Μωάμεθ ;

— Εἶναι δίκαιον νὰ μάθῃ, παρ' ὑμῶν ἢ παρ' ἐμοῦ, τὴν πρό ὀκτῶ ἡμερῶν συνάντησίν μας ;

— Ὅχι !... ἀπεκρίθη ἐρυθρίασασα ἡ ὠραία Αἰκατερίνη.

— Σᾶς φαίνεται λογικὸν νὰ μάθῃ ὅτι ἔσχον τὸ θράσος...

— Τὸ θράσος ;...

— Νὰ σᾶς παρακολουθῆσω καὶ νὰ σᾶς λατρεύω μακρόθεν ;...

— Ὅχι !

— Ἐπὶ τέλους, κυρία, νὰ τῷ εἶπω ὅτι εὐγενῆς τις ἐρῶν ἐτόλμησε, σήμερον μάλιστα, νὰ διέλθῃ κολυμβῶν τὸν Ἑλλησποντον ;...

— Ὑμεῖς, κύριε ;... Καὶ διατί ;

— Διὰ νὰ εἶπῃ γονυπετῶν εἰς τοὺς πόδας τῆς γυναικός : Αἰκατερίνη, σὲ ἀγαπῶ !

— Σιωπήσατε, σιωπήσατε... Οἱ ἐρωτικοὶ λόγοι σας ἐξεδιῶξαν τὰ εὐτυχῆ ὄνειρα τοῦ συζύγου μου !

Ἄρατιος ἐξέπεμψε βαθὺν στεναγμὸν καὶ πάραυτα σχεδὸν ἐξηγέρθη ἀφ' οὗ ὑπῆρξεν ἐναλλάξ, χάρις τῷ ὀπίῳ, ναύαρχος, μέγας βεζύρης, σουλτάνος καὶ προφήτης.

Τὴν ἐπιούσαν, καθ' ἣν ὄραν ὁ Μπακρῆς ἀνῆρχετο αὐθις μέχρις ἐβδόμου οὐρανοῦ ἐν ὄνειροις, ἐξηκολούθησεν ἡ στενὴ συνομιλία μετὰ τῆς νεαρᾶς Ἑλληνίδος καὶ τοῦ λόρδου Βύρωνος.

— Ἐθεραπεύθητε τώρα, τῷ ἔλεγεν ἡ Αἰκατερίνη, ἀπὸ τὸν φόβον σας καὶ ἀπὸ τὸν πυρετόν σας· κατὶ μένει ἀκόμη νὰ μοὶ εἴπητε, αἰ ; Δὲν ἔχετε καμμίαν ἐκμυστήρευσιν νὰ μοὶ κάμητε ; Ὁμιλήσατέ μοι ἀφόβως... Σᾶς ἀκούω.

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ λόρδος Βύρων, παρὰ τὴν πτωχὴν ἐνδυμασίαν μου, δὲν εἶμαι ἐν τούτοις πένης τις ὃν ἡ τύχη παρασύρει καθ' ἑκάστην εἰς τὰς Ἑυρωπαϊκὰς ἀγορὰς· οὔτε τυχοδιώκτης οὔτε ἔμπορος. Ἀνήκω εἰς πλουσίαν, εὐγενῆ καὶ ἰσχυρὰν οἰκογένειαν· εἶμαι εὐγενῆς, πατοίκιος τῆς Ἀγγλίας καὶ ποιητής! Κατ' ἐμέ, τὸ βλέπειν, εἶναι τὸ αὐτὸ τοῦ κατέχειν... καὶ θαρραλέως ἔλαβον τὴν ὀδοιπορικὴν μου ράβδον, ἵνα ἐπισκεφθῶ καὶ καθέξω τὸν κόσμον, ἵνα παρατηρήσω καὶ συνθέσω ποιήματα! Τὰ προαισθημάτά μου οὐδὲν με ἠπάτησαν, κυρία· διέτρεξα τὴν Ἀνατολήν, ἐθαύμασα τὸν ἥλιόν σας, τὰ μνημεῖά σας καὶ τὰς γυναικί σας· εἰς ἐπιμετρον δὲ τῆς εὐτυχίας ἐπάτησα ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Ἀβύδου. Ἀνεμνήσθη τὸ Λεάνδρου, καὶ ὀλίγου ἐδέησε νὰ πνιγῶ διελθὼν τὸν πορθμὸν... καὶ μόνῃ ἡ ἐλπίς ἵνα σας ἴδω μ' ἔσωσε!

Μετὰ τὸ ὄραϊον τοῦτο προοίμιον ὁ λόρδος Βύρων διηγῆθη, μετὰ πολλῶν ἐπινοήσεων, αἰσθημάτων καὶ λύπης, τὴν ἱστορίαν ὀλοκλήρου τοῦ βίου του· ἐλάλησε πολὺ καὶ ἀρκούντως ποιητικῶς ὡς ἦτο καὶ ποιητής. Ἡ ἀφελὴς προσοχὴ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς τῷ ἔδωσε πνεῦμα, ματαιότητα, θρασύτητα καὶ ὁμολόγησε ἐν πεζῷ πανθ' ὅσα φανταστικῶς ὑπέφερε καὶ ἕνεκα τῆς ἡλικίας του καὶ ἕνεκα τοῦ χαρακτήρος του. Ἡ Αἰκατερίνη ἔσχε τὴν ἀγαθότητα νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ λέγῃ καὶ πολλάκις ἐστὲνάξῃ, συνεινῆθη καὶ ἀπέμαξε δάκρυ, ἕνεκα τῆς ὥραίας διηγήσεως τῶν φανταστικῶν δυστυχημάτων μεγάλου ποιητοῦ.

Καὶ αἱ μᾶλλον διακεκριμένοι γυναῖκες, αἱ λογικαὶ ἢ εὐαίσθητοι, αἱ ψυχραὶ ἢ ἐνθουσιῶδες συγκινουῦνται ἐκ τῶν πομπωδῶν ἀφηγήσεων τῶν ὑποτιθεμένων συμφορῶν καὶ ψευδῶν θλίψεων. Αἱ ἐπιδειξίως καὶ μετὰ πνεύματος ἀναφερόμεναι ἀπογοητεύσεις τῆς νεότητος ἐλκύουσι συνήθως τὴν συμπάθειαν, τὰς παρηγορίας καὶ τὸν ἔρωτα.

Ἐκ τῶν ἐκμυστηρέσεων τούτων, ἐκ τῆς καθημερινῆς ταύτης συνεχοῦς οικειότητος τῶν δύο φίλων, ὁποῖον ἀποτέλεσμα ἐπῆλθεν, εὐνόητον· ὁ σκεπτικὸς λόρδος Βύρων ἠράσθη... ἀληθῶς τῆς ὥραίας συζύγου τοῦ *θεριακλή*!

Σπικνωτάτον πρᾶγμα εἰς τὸν ποιητὴν τοῦτον, ὃν οἱ φίλοι του ἐπωνόμασαν ἔσοχον αὐτάρεσκον! Ἄν ἡ Αἰκατερίνη τὸν παρετήρει θλιβερῶς, ἄφρωνος, τῷ ἐνέπνεε φόβον, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ καλλονὴ αὐτῆς ἐπεβάλλετο αὐτῷ καὶ τῷ ἐφάνετο ὑπερφυσική. Ὅταν τῷ ὠμίλει, συνεκινεῖτο, μονονοῦκ ἔτρεμεν, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ φωνὴ τῆς ἦτο μελωδικὴ καὶ θωπευτικὴ ὅταν ἐγέλα, ἔχαίρει μετ' αὐτῆς. Ὅταν ἔκλαιεν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐδάκρυον ὡσαύτως καὶ ὅταν τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς ἀσπασμόν, ἀνεφρικία καὶ ἠσθάνετο σκοτοδίνην ἐξ ἠδονῆς... Ἦτο παράφρων.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἡ Αἰκατερίνη ἦτο ἀξιολύπητος, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ὀμιλῇ καὶ ν' ἀγαπᾷ τὸν ποιητὴν, ὃν ἡ τύχη τῆ

ἀπέστειλεν. Ὁκονόμει καθ' ἅπασαν τὴν ἡμέραν τὰς λέξεις, τοὺς ὄρκους καὶ τοὺς ἀσπασμούς, οὓς ἔφερε τὴν ἐσπέραν πρὸς τὸν ἔραστήν της.

Καθ' ἅπασαν τὴν διάρκειαν τῆς θεωρητικῆς μέθης ἦν τὸ ὅπιον ἔδιδε πρὸς τὸν Μπακρῆν, συνέβαινε καθ' ἑκάστην ἐσπέραν σκηνὴ ἀρκούντως παραδόξος καὶ ποιητικῆ, ἐν τῇ ἀνατολικῇ ταύτῃ οἰκίᾳ. Κεκλιμένος ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ διβανίου, ὁ Μπακρῆς ὠνειρεύετο κοιμώμενος, καὶ ἀπωτέρω ἡ Αἰκατερίνη ὠνειρεύετο αὐπνος, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ λόρδου Βύρωνος. Τὰ ὄνειρα τοῦ συζύγου ἦσαν ἀντικαταπτρισμός τοῦ πυρετοῦ, ἐν ᾧ τὰ τῆς γυναικὸς ἔκστασις ἔρωτος. Τὰ ψεύδη τοῦ ὕπνου ἐδείκνυον πρὸς τὸν μὲν ὅλα τὰ πλοῦτη τοῦ παραδείσου τοῦ Μωάμεθ ἡ φαντασία, τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ποίησις ἐδείκνυον πρὸς τὴν δὲ ὅλας τὰς χαρὰς τοῦ ἐπιγείου παραδείσου. Ὁ ἀδιάφορος σύζυγος τῆς Αἰκατερίνης ἐτιμωρήθη καλῶς ἐκεῖ ὅπου ἠμάρτησεν· τὰ ὄνειροπολήματα τοῦ ἡλιθίου τούτου φιλύπνου ἐβοήθησαν τὴν ἐκδίκησιν τῆς καλλονῆς καὶ τῆς νεότητος· τὸ δηλητηριῶδες ποτὸν τοῦ *θεριακλή* τὸν ἠμποδίζε νὰ βλέπῃ πίπτον, σταγόνα πρὸς σταγόνα, ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἀπίστου δούλης του, τὸ ἐρωτικὸν φίλτρον τοῦ ποιητοῦ.

Μήπως ὁ Μπακρῆς ἐνόησεν ἐπὶ τέλους τὴν μυστικὴν μηχανορραφίαν ἣτις διεξήγετο ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ὑπὸ τὴν σκέπη τῆς φιλοξενίας; Ἐπαυσεν ἄρᾳ γε βασιζόμενος εἰς τὴν ἀρετὴν τῆς συζύγου του καὶ εἰς τὴν τιμὴν τοῦ ξένου του; Ἀγνοῶ ἀλλ' ἀφνης ἀπέσυρε τὰς φιλοξένους παραγγελίας ἃς εἶχε δώσει εἰς τὴν Αἰκατερίνην· τῇ συνέστησε νὰ φαίνεται ἀδιάφορος καὶ ἐπιφυλακτικὴ πρὸς τὸν νέον φίλον τῶν τῆν διέταξε νὰ σιωπᾷ ἐνώπιον τοῦ λόρδου Βύρωνος καὶ τῇ ἀποψόρευσε νὰ τὸν βλέπῃ συχνά. Διὰ τί λοιπὸν; τί ἐφοβεῖτο; τί ἠθελε; Τί διελογίζετο ὁ παλαιὸς ἔμπορος τῆς νήσου Ῥόδου;... Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης κατέστη ψυχρὸς εἰς τὰς συνήθεις αὐτοῦ σχέσεις μετὰ τοῦ εὐγενοῦς ξένου του· μόνον σπάνιοι καὶ ἀνωφελεῖς λόγοι ἀντηλλάσσοντο, βλέμματα ἀπλᾶ, ἐν εἴδει χαιρετισμῶν. Συνήθης ὀμιλία τῶν ἦτο:—Καλ' ἡμέραν!—Καλὴν ἐσπέραν!—Καληνύκταν!—Βρέχει!—Κάμνει ζέστην!—Θέλετε νὰ καπνίσετε;—Ἰδοὺ ποία ἦτο ἡ μετὰ τοῦ Μπακρῆ καὶ τοῦ λόρδου Βύρωνος ὀμιλία.

Πρωῖκν τινὰ ὁ ὑποπλοίαρχος Ἐκενὴδ ἀνήγγειλεν τῷ φίλῳ του τὴν καταναγκαστικὴν ἀναχώρησιν τοῦ δρόμωνος μέλλοντος νὰ ἐκπλεύσῃ τὴν ἐπιούσαν τὸ βραδύτερον· ἐδέησε λοιπὸν ἵνα ὁ λόρδος Βύρων συγκατατεθῇ νὰ χωρισθῇ τῆς Αἰκατερίνης... Ἀλλ' ἡ ἐρώσα Ἑλληνικῆ ἀπήτησε παρὰ τοῦ ἔραστοῦ τῆς τὴν ἐπίσημον ὑπόσχεσιν νὰ τὴν ἀναμνήνῃ, νὰ τὴν ἴδῃ, νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ, ἀπαξ ἔτι, κατὰ τὴν ἀκόλουθον νύκτα, ἐπὶ τῆς ἀντίπεραν ὄχθης, ὅπισθεν τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχαίας Ἀβύδου. Ἡ Ἡρώ ἠθελε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ αὕτη τὸν Λεάνδρον!

Τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης ὁ λόρδος Βύρων, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Στεφάνου, μετέβη εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ἐρωτικὴν συνέντευξιν. Ἐκάθησαν σιγηλοί, παρὰ τὴν ἀκτὴν μετ' οὐ πολὺ, λέμβος διήλθε πρὸ αὐτῶν καὶ ἀνεγνώρισαν τὸν Μπακρῆν, καί, τὸν Μπακρῆν, ἰστάμενον ὄρθιον καὶ ἀκίνητον παρὰ τὸν κωπηλάτην... Ταυτοχρόνως σχεδόν, δύο πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν καὶ τὰ βλήματα ἐσύριξαν ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ λόρδου Βύρωνος· ἡ λέμβος ἀπεμακρύνθη καὶ τὰ πάντα ἔληξαν.

Καὶ ἡ Αἰκατερίνη;

Τὴν ἐπιούσαν, κατὰ τὰς πρώτας λάμψεις τοῦ ἡλίου, ἀφ' οὐ ἀνέμενε καθ' ἅπασαν τὴν νύκτα, ὁ ἔρωδον ποιητῆς παρετήρησεν ἀνασκιρτήσας, παρὰ τοὺς πρόποδας τῶν ἐρειπίων τοῦ πύργου τῆς Ἀβύδου τὸ πτώμα γυναικὸς ὅπερ τὰ κύματα εἶχον ἐκβράσῃ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς... Ἡ ἐκδίκησις τοῦ Μπακρῆ διήλθεν ἐκεῖθεν καὶ δικαιοσύνη ἀπεδόθη!

— Ἀναγνωρίζετε τὴν γυναῖκα ταύτην, μυλόρδε; ἠρώτησε τεθλιμμένος ὁ Στέφανος.

— Ναί, ἐκεῖνη εἶναι! ἀνέραξεν ὁ ποιητῆς τοῦ *Δὸν Ζουάρ*, παρατηρῶν ἀσκαρδαμυκτὴ τὴν δύστηνον Αἰκατερίνην. Νεκρὰ ἦ ζῶσα, ἡ Ἡρώ ἦλθεν εἰς τὴν συνέντευξιν τοῦ Λεάνδρου!

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

Τ Β Δ Ο Σ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο) . . . Δρ. 3 (3,30)
 «Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier . . . Δρ. 1,50 (1,70)
 «Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perria (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμᾶς . . . 3,50 (3,70)
 «Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοάρ . . . Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ματθίλδη» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σὺν . . . Δρ. 7 (8)
 «Ζιλ Βλά» μυθιστόρημα . . . Δρ. 5 (6)
 «Ἀνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)
 «Τὸ Τριακοσιδάραχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου λεπ. 50 [60]
 «Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ, μετάφρασις: Λάμπρου Ἐνυλίη. Δρ. 3. (3,30)
 «Λέων Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις: Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 [1,80]
 «Τὰ Δύο Ἄκρα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. Δρ. 1,50 [2]
 «Ἡ Ὁραία Παρισινὴ» λεπ. 60 (70)
 «Παρισίων Ἀπόκρυφον», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις: Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίση (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]
 «Ὁ Διάβολο - Σίμων, μυθιστορία Ponson-De-Terrail Δρ. 1,50 (1,70)
 «Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου Δρ. 3 [3,30]
 «Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρνυ Δρ. 4 (4,20)